

หมวดที่ 3

สาเหตุของอาชญากรรม และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าการเกิดอาชญากรรมนั้นมิใช่เกิดจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งเพียงสาเหตุเดียว หากแต่มีทั้งสาเหตุต่าง ๆ หลายสาเหตุ รวมทั้งปัจจัยต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบ นักวิชาการสาขาต่าง ๆ ได้พยายามศึกษาวิเคราะห์สาเหตุของอาชญากรรมมาโดยตลอด แต่นักวิชาการเหล่านั้นก็มักจะอธิบายสาเหตุของอาชญากรรมไปตามแนวความคิดความรู้และประสบการณ์ของตนเป็นหลัก กล่าวคือ นักสังคมวิทยาที่มุ่งเน้นว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุทางสังคมและสิ่งแวดล้อม นักเศรษฐศาสตร์ก็มุ่งเน้นว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุความยากจน นักจิตวิทยาถือว่าเกิดจากสาเหตุทางจิตใจ นักชีววิทยากายภาพและจิตแพทย์ถือว่าเกิดจากสาเหตุทางกรรมพันธุ์และการบกพร่องทางพันธุกรรมและร่างกาย

จากแนวความคิดทั้งหลายนั้น อาจสรุปได้ว่าอาชญากรรมเกิดจากสาเหตุใหญ่ 2 ประการคือ เกิดจากสาเหตุภายใน และสาเหตุภายนอก

สาเหตุภายใน แยกออกได้เป็น สาเหตุทางชีววิทยา (ชีวกายภาพ) และสาเหตุทางจิตวิทยา (จิตใจ)

สาเหตุภายนอก แยกออกได้เป็น สาเหตุทางสังคม

เพื่อให้ง่ายในการเข้าใจ นักอาชญาวิทยบางกลุ่มก็แบ่งสาเหตุภายในและสาเหตุภายนอก ออกเป็น 3 สาเหตุ คือ

1. สาเหตุทางชีวกายภาพ (ปัจจัยทางร่างกาย)
2. สาเหตุทางจิตวิทยา (ปัจจัยทางจิตใจ)
3. สาเหตุทางสังคม (ปัจจัยทางครอบครัวและสภาพแวดล้อม)

นักอาชญาวิทยาส่วนใหญ่วิเคราะห์ว่า มีสาเหตุใดเพียงสาเหตุเดียวที่ทำให้เกิดอาชญากรรมได้ แต่ต้องอาศัยสาเหตุร่วมกัน อาจจะเป็น 2 ประการหรือ 3 ประการ แล้วแต่กรณี สาเหตุหรือปัจจัยดังกล่าวจะมีความสัมพันธ์และมีขั้นตอนในการผลักดันให้เกิดอาชญากรรมเป็นราย ๆ ไป กระบวนการเกิดอาชญากรรมดังกล่าวนี้

ศาสตราจารย์ เฮร์แมนท์ แมนน์ไฮม์ (Hermann Mannheim) นักอาชญาวิทยาสมัยใหม่ ชาวอังกฤษ ได้อธิบายถึงกระบวนการและความสัมพันธ์ที่สาเหตุดังกล่าวทำให้เกิดอาชญากรรมไว้คือ²²

"ปัจจัยทางกายภาพ จะมีส่วนผลักดันให้เกิดอาชญากรรมเช่นเดียวกับปัจจัยทางสังคมก็ต่อเมื่อปัจจัยดังกล่าวนี้ได้ผ่าน "ตัวแปลงสภาพ" (หรือสภาพจิตของแต่ละบุคคล) คือ ปัจจัยทางจิตใจเสียก่อน จึงจะสามารถผลักดันให้บุคคลลงมือกระทำผิดก่ออาชญากรรม"

แมนน์ไฮม์ อธิบายว่า สภาพจิตของบุคคลเปรียบเสมือนตัวแปลงสภาพที่สำคัญยิ่ง เพราะถ้าปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมเพียงอย่างเดียว แต่ยังไม่ผ่านตัวแปลงสภาพหรือปัจจัยทางจิตใจก็ไม่อาจก่อให้เกิดอาชญากรรมได้ ถ้าเมื่อใดปัจจัยทางด้านสังคมหรือกายภาพมีอิทธิพลเหนือปัจจัยทางด้านจิตใจเสียแล้ว ก็จะทำให้เกิดขบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพจิต (คือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี สติยับยั้ง) ของบุคคล ซึ่งอาจผลักดันให้ปัจจัยต่าง ๆ นั้นมีอิทธิพลนำไปสู่การก่ออาชญากรรมได้

กล่าวโดยละเอียดก็คือ บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ หรือเติบโตมาในครอบครัว สภาพแวดล้อม สังคมที่ไม่ดี หรือมีฐานะยากจน หรือบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็น บีบบังคับ บีบคั้นอารมณ์ ฯลฯ บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้มีใจว่าจะต้องก่ออาชญากรรมทุกคนเสมอไป มีเพียงบางคนเท่านั้นที่สาเหตุทั้งภายในและภายนอกสามารถกระตุ้นและผลักดันให้เขาก่ออาชญากรรมได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกนึกคิด รู้สึกผิดชอบชั่วดี และสติยับยั้งใจของแต่ละบุคคลว่าจะเข้มแข็งเพียงใด

อย่างไรก็ตามสาเหตุในการเกิดอาชญากรรม ก็เป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนมาก การจะศึกษาให้ทราบสาเหตุที่แท้จริงจะต้องทำการศึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ยากที่จะศึกษาได้ทุกกรณี แม้กระนั้นนักวิชาการทั้งหลายก็ยังมีหวังว่า การศึกษาสาเหตุเป็นรายบุคคล หากแก้ไขปัญหาได้ ก็อาจสามารถช่วยแก้ปัญหาอาชญากรรมของสังคมส่วนใหญ่ได้เช่นกัน

บทที่ 1

สาเหตุอาชญากรรมทางชีววิทยา

การศึกษาสาเหตุแห่งอาชญากรรมทางชีววิทยาหรือทางกายภาพ ได้เริ่มเป็นที่สนใจอย่างกว้างขวางในวงการอาชญาวิทยา เมื่อลอมโบรโซเสนอทฤษฎีอาชญากรรมโดยกำเนิด และสำนัก Positive School ได้สนับสนุนแนวความคิดว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากอาชญากรที่มีความบกพร่องทางกายภาพซึ่งได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมโดยเฟอริ (Ferris) ได้เสนอความคิดเพิ่มเติมว่า มีปัจจัยทางสังคม สิ่งแวดล้อม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกด้วย ส่วนกาโรฟาโล (Garofalo) ได้เสนอความคิดเพิ่มเติมว่า มีปัจจัยทางด้านจิตใจเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกด้วย

จากแนวความคิดต่าง ๆ ดังกล่าวจึงเป็นแนวทางและเป็นเรื่องท้าทายให้นักวิชาการในสมัยต่อมาทำการศึกษาค้นคว้า ในเรื่องความบกพร่องทางกายภาพของอาชญากรกันอย่างละเอียดกว้างขวางมากขึ้น เมื่อได้ผลการศึกษาค้นคว้าก็นำเสนอแนวความคิดและตั้งเป็นทฤษฎีไว้ ซึ่งพอสรุปและนำมากล่าวเฉพาะที่เป็นแนวคิดที่ได้รับความสนใจในวงการอาชญาวิทยาดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีอาชญากรรมโดยกำเนิดของลอมโบรโซ²³

ลอมโบรโซผู้ได้รับยกย่องว่าเป็น "บิดาแห่งอาชญาวิทยา" (1835-1909) เขาเป็นทั้งศัลยแพทย์ จิตแพทย์ และนักมานุษยวิทยา มีความสนใจศึกษาวิจัยเกี่ยวกับชีวกายภาพของอาชญากรอย่างจริงจังตลอดชีวิตการเป็นแพทย์ของเขา ลอมโบรโซได้เสนอแนวความคิดใหม่ในวงการก็เพราะเขาได้รวบรวมผลการวิจัยของเขาซึ่งปรากฏว่าเป็นความรู้ใหม่และครอบคลุมกว่าที่เคยมีผู้ค้นพบมา

เนื่องจากในสมัยนั้น มีผลงานวิจัยของ Gall ที่ศึกษาลักษณะกระโหลกศีรษะ (Phrenology) สรุปว่า ลักษณะกระโหลกศีรษะของคนนั้นสามารถทำนายลักษณะนิสัยจิตใจของคนได้ใกล้เคียงความจริงมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากในสมัยนั้น

จากผลการวิจัยของ Gall นี้ ลอมโบรโซมีความเห็นว่า การศึกษาแต่กระโหลกศีรษะเพียงอย่างเดียวตามทฤษฎีของ Gall นั้นยังไม่เพียงพอ

ถ้าจะให้ได้ผลงานวิจัยที่เชื่อถือได้ ก็ควรจะทำการศึกษาวิจัยอวัยวะส่วนอื่น ๆ ของร่างกายประกอบกันไปด้วย โดยพิจารณาถึงแบบโครงสร้างของมนุษย์ทั่วไป (Anthropological Types) กับลักษณะของอาชญากร โดยกำเนิด (Born Criminal) ด้วย

ลอมโบรโซเชื่อว่า ความผิดปกติต่าง ๆ ในร่างกายมนุษย์จะมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในทางที่จะประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย

ลอมโบรโซได้เสนอทฤษฎีที่พยายามชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมทางอาชญากรเป็นผลมาจากความผิดปกติทางกายภาพและจิตใจ ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษทางกรรมพันธุ์ ลอมโบรโซสังเกตเห็นว่า พวกที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่าง ๆ มักจะมีลักษณะรูปร่างหน้าตาที่แตกต่างจากคนปกติทั่วไปอย่างเด่นชัดมาตั้งแต่เกิดหรือมีความบกพร่องทางกายภาพมาโดยกำเนิด ข้อสันนิษฐานของลอมโบรโซได้รับการยืนยันเมื่อลอมโบรโซได้ทำการศึกษาวิจัยด้วยวิธีตรวจสอบร่างกาย เปรียบเทียบระหว่างคนปกติ คนวิกลจริต ทหารและนักโทษ (ดูรายละเอียดในเรื่อง Positive School ลอมโบรโซ)

ลอมโบรโซสรุปว่า อาชญากรโดยกำเนิดได้รับการถ่ายทอดลักษณะบกพร่องทางกายภาพโดยทางสายโลหิตมาจากบรรพบุรุษมาหลายชั่วคน (Atavism) การเป็นอาชญากรโดยกำเนิดก็คือการที่สภาพธรรมชาติได้กำหนดให้บุคคลนั้น มีนิสัยจิตใจชอบทำร้ายและเบียดเบียนผู้อื่น มักต่อต้านสังคม ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับระเบียบแบบแผนของสังคมอย่างคนปกติได้

อาชญากรวิกลจริตนั้น ลอมโบรโซเชื่อว่าโรคจิตเป็นโรคถ่ายทอดทางพันธุกรรม ส่วนอาชญากรเป็นครั้งคราว เขามีความเห็นว่ามันไม่ใช่เกิดจากสาเหตุทางกรรมพันธุ์ แต่เป็นเพราะสาเหตุทางด้านจิตใจ สภาพอารมณ์และสังคมสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ

2. ทฤษฎีของฮูตัน (Hooton's Theory)

ในปี ค.ศ.1939 เออร์เนสต์ ฮูตัน (Ernest Hooton) ชาวอเมริกัน นักมานุษยวิทยา กายภาพแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้พิมพ์หนังสือออกเผยแพร่ ชื่อ "Crime and the Man" (อาชญากรรมกับมนุษย์) ซึ่งเป็นผลงานที่เขาได้ทำการศึกษาค้นคว้าทางกายภาพของมนุษย์ เป็นเวลานานถึง 12 ปี โดยศึกษาเปรียบเทียบนักโทษจำนวน 13,873 คน กับกลุ่มข้าราชการ พนักงานดับเพลิง และนักศึกษา จำนวน 3,203 คน ฮูตันได้สรุปผลการศึกษาวิจัยของเขาเป็นทฤษฎี ดังนี้

1. พฤติกรรมทางอาชญากรเป็นผลโดยตรงมาจากความบกพร่องทางชีวกายภาพ (หรือลักษณะด้อย) ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ
2. อาชญากรรมแต่ละประเภท จะมีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางชีวกายภาพ (หรือลักษณะด้อย) เฉพาะอย่างยิ่งซึ่งพิจารณาได้จากความแตกต่างในด้านสภาพร่างกายกล่าวถึง
  - พวกผอมสูงมักประกอบอาชญากรรมประเภทปล้นทรัพย์และฆ่าคนตาย
  - พวกสูงใหญ่มักจะเป็นนักฆ่ามืออาชีพรหรือนอโง
  - พวกตัวเล็กบางมักชอบลักขโมยหรือตัดช่ของข่องเบา
  - พวกอ้วนเตี้ยมักชอบทำร้ายร่างกายหรือก่ออาชญากรรมทางเพศ
  - พวกรูปร่างสมส่วนมักกระทำความผิดหลายประเภทโดยไม่เลือก
3. ในกลุ่มบุคคลที่มีเชื้อชาติต่างกัน จะประกอบอาชญากรรมในลักษณะที่ต่างกัน คือแต่ละเชื้อชาติจะประกอบอาชญากรรมไม่เหมือนกัน

ฮูตันมีความเห็นว่า "สาเหตุเบื้องต้นของอาชญากรรม คือความมีลักษณะด้อยของบุคคล ซึ่งได้รับถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์"

ฮูตันเสนอวิธีแก้ไขสาเหตุดังกล่าว โดยให้ทำหมันอาชญากร โดยกำเนิดเหล่านี้เสียและแก้ไขปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคมให้ดีขึ้นซึ่งอาจช่วยแก้ไขพวกที่มีลักษณะด้อย และมีแนวโน้มที่จะเป็นอาชญากร มิให้กระทำผิดได้

ทฤษฎีของฮูตัน ได้รับการโจมตีและคัดค้านจากนักอาชญาวิทยามาก

3. ทฤษฎีรูปร่าง

การศึกษาเกี่ยวกับขนาดร่างกายของมนุษย์มีมานาน ต่อมาในราวศตวรรษที่ 19 ถึง 20 นักอาชญาวิทยาได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้ โดยตั้งข้อสมมติฐานว่า ขนาด ลักษณะ ของรูปร่างของบุคคล มีส่วนสัมพันธ์กับสภาพจิตใจ อารมณ์ และพฤติกรรมของบุคคล

มีนักวิชาการทำการศึกษาและเขียนผลงานและเสนอแนวความคิดในเรื่องขนาดรูปร่าง ดังกล่าวหลายท่าน ได้แก่²⁴ เครปลิน (Kraepalin) เกรชเมอร์ (Kretschmer) ฮูตัน (Hooton) เชลเดน (Sheldon) และกลูคส์ (Gluecks)

เครทเชเมอร์ (Kretschmer) เป็นนักจิตวิทยาชาวเยอรมัน ได้ทำการศึกษาวิจัยและเสนอแนวความคิดสรุปได้ว่า "บุคคลที่มีขนาดร่างกายต่างกันจะมีลักษณะอารมณ์ไม่เหมือนกัน" เขาได้เขียนหนังสือชื่อ "รูปร่างและอุปนิสัย" (Physique and Character)

เชลดอน (Sheldon) เป็นลูกศิษย์ของฮัทธิน ได้นำเอาแนวคิดของฮัทธินและเครทเชเมอร์มาปรับปรุง และทำการศึกษาค้นคว้าต่อมาเกี่ยวกับลักษณะรูปร่างใดมีนิสัยอารมณ์อย่างไรจนสรุปเป็นแนวคิดทฤษฎีรูปร่าง

เชลดอน ได้เสนอทฤษฎีเพิ่มเติมอีกว่า

1. ขนาดของร่างกายที่ต่างกัน ก่อให้เกิดอุปนิสัยที่ต่างกัน ซึ่งอุปนิสัยนี้เชื่อมโยงกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2. ขนาดร่างกายที่ต่างกัน ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ต่อสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน

3. อุปนิสัยที่ต่างกัน และปฏิสัมพันธ์ต่อสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ในบรรดาผู้ที่มีขนาดร่างกายต่างกันมีความสัมพันธ์กับความแตกต่างในสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนและอาชญากรรม

4. แนวความคิดเรื่องกรรมพันธุ์²⁵

ความเชื่อเรื่องการถ่ายทอดลักษณะร่างกาย จิตใจ และสัญชาตญาณทางสายโลหิตจากบรรพบุรุษสู่ลูกหลานนั้นมีมานานตั้งแต่โบราณ ดังคำพังเพยที่ว่า "ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น" และ "เชื้อไม่ทิ้งแถว" หรือคำพังเพยภาษาอังกฤษที่ว่า "Like father, like a son" และ "It runs in the family" เป็นต้น

ดังนั้น เมื่อนักวิชาการสาขาต่าง ๆ ทำการศึกษาวิจัยเพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับการถ่ายทอดทางสายโลหิตดังกล่าวมาก็ยังทำให้เกิดการท้าทาย ใครู้ แก่บุคคลทั่วไปมากขึ้นด้วยจนต่อมาได้มีผู้สนใจศึกษาสายโลหิตที่ไม่ดี คือมีลักษณะที่มีบุคลิกภาพผิดปกติ มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งสายตระกูล หรือที่เรียกว่า "สายเลือดชั่ว" (Blood will tell)

ผลการวิจัยดังกล่าวพบว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนนิสัยเลวรวมทั้งความเป็นอาชญากรรม การถ่ายทอดจากบรรพบุรุษสู่ลูกหลานทั้งหญิงและชายติดต่อกันทุกช่วง เช่น ตระกูลจุกส์ (The Jukes) และตระกูลแคลลิคาค (Kallikakes) ในทำนองเดียวกันสายเลือดที่ดี นิสัยดี ฉลาด

มีพรสวรรค์ที่สืบทอดเป็นกรรมพันธุ์เหมือนกัน เช่น ตระกูลของชาร์ล คาวิน (Charl Darwin) เป็นต้น

จากการศึกษาสืบค้นสายตระกูลที่ดีและไม่ดีหลายตระกูลจึงอาจสรุปได้ว่า มีการถ่ายทอดลักษณะที่ดีและไม่ดีทางกรรมพันธุ์จริง

5. ทฤษฎีโครโมโซม (XYY Chromosome Theory)

ทฤษฎีโครโมโซม XYY เป็นทฤษฎีที่เกี่ยวกับการถ่ายทอดลักษณะที่ผิดปกติหรือบกพร่องทางกายภาพ (ลักษณะค็อย) หรือความผิดปกติทางจิตใจบางประการจากบรรพบุรุษสู่ลูกหลาน ซึ่งเรียกว่ากรรมพันธุ์ที่ผิดปกติ

ในปี ค.ศ.1961 มีการค้นพบความผิดปกติของโครโมโซมเพศที่ผิดปกติเป็นครั้งแรก และต่อมาก็มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างกว้างขวางจริงจึงและตั้งทฤษฎีโครโมโซม XYY ขึ้น โดย แพททริเซีย เจคอบส์²⁶ (Patricia A. Jacobs) ได้พิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย ซึ่งศึกษา นักโทษพบว่านักโทษที่มีพฤติกรรมเป็นอาชญากรโดยกำเนิดหลายคนมีโครโมโซมที่ผิดปกติไปจากคนธรรมดาคือมีโครโมโซม X หรือ Y เกินมา (มีโครโมโซมเกิน 2 ตัว) จากผลการวิจัยต่อมาพบว่าคนที่มีโครโมโซมผิดปกติดังกล่าวจะผิดปกติทางร่างกายและจิตใจรวมทั้งสติปัญญาด้วย หลายคนมีความรู้สึกไม่สบายใจในทางรักร่วมเพศหรือมักมีความวิปริตทางเพศ เช่น ซาดิสซั่ม ซึนแล้วนำมีความต้องการทางเพศรุนแรง หรือเป็นกระเทย เกย์ รักร่วมเพศ ผลงานวิจัยพบว่า นักโทษชายจำนวนมากมีโครโมโซม XYY ซึ่งนักวิจัยเรียกพวกนี้ว่า "SUPERMALE" (ขอมมนุษย์ในทางร้ายมาก) พวกนี้มีสถิติก่ออาชญากรรมร้ายแรงสูงกว่าพวกอื่น

ส่วนนักโทษหญิงที่มีโครโมโซม XXX เรียกว่า "SUPERFEMALE" (ขอมสตรีร้ายมาก) พวกนี้มักเป็นโสเภณีมีอารมณ์รุนแรงนิสัยร้าย

ทฤษฎีโครโมโซม XYY นี้มีนักวิชาการให้ความสนใจมากมีผู้ทำการศึกษาวิจัยหลายท่าน ซึ่งผลงานวิจัยเรื่องดังกล่าวล้วนสรุปในทำนองเดียวกันว่า บุคคลที่มีโครโมโซมผิดปกติ XYY จะมีแนวโน้มเป็นอาชญากรมาก เป็นทั้งอาชญากร โดยกำเนิด ดิคนิสัย และอาชญากรโรคจิต นอกจากนี้ยังพบว่าในบรรดาพวกนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ และในโรงพยาบาลโรคจิต ส่วนใหญ่มีโครโมโซมผิดปกติในอัตราที่สูงกว่าคนธรรมดาทั่วไป

ในการพิจารณาคดี ปัจจุบันได้นำความรู้และผลงานวิจัยทางชีววิทยาเรื่องโครโมโซม
XXY มาประกอบในการตัดสินลงโทษ เช่น ประเทศฝรั่งเศส ออสเตรเลีย เกาหลีใต้ที่จำเลยกระทำ
ผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนาและทนายจำเลยได้เสนอข้อมูลผลการตรวจของแพทย์ว่าจำเลยมีความ
ผิดปกติทางโครโมโซมจึงขอให้ศาลลดหย่อนผ่อนโทษแก่จำเลยซึ่งศาลก็ตัดสินลงโทษให้
กรณีดังกล่าวถูกโจมตีได้แย้งจากนักชีววิทยาบางคน (Pai, 1974) ว่าบุคคลพวกนี้ไม่สมควรได้รับความ
ปราณีจากศาล

6. ทฤษฎีต่อมไร้ท่อ²⁷

ทฤษฎีนี้ถือว่า ความไม่สมดุลหรือความแปรปรวนผิดปกติในระบบต่าง ๆ ของ
ต่อมไร้ท่อ (Endocrine of Ductless Glands) อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลนั้นกระทำผิดได้
ง่ายกว่าคนปกติ

ในร่างกายของคนเรา มีต่อมอยู่ 2 ชนิดคือ

1. ต่อมมีท่อ (Duct Gland) คือต่อมที่มีทางระบายขับน้ำเลี้ยงไปสู่ส่วนต่าง ๆ ของ
ร่างกายได้แก่ ต่อมน้ำตา ต่อมน้ำลาย ต่อมน้ำย่อย เป็นต้น

2. ต่อมไร้ท่อ (Ductless Gland) คือต่อมที่ไม่มีท่อหรือทางระบายน้ำเลี้ยงออกมา แต่
จะขับน้ำเลี้ยงของมันซึ่งเรียกว่า "ฮอร์โมน" มาผสมกับน้ำเหลืองหรือเลือด (น้ำเหลืองอยู่ในเลือด)
เพื่อไปหล่อเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ถ้าต่อมไร้ท่อผิดปกติหรือไม่ทำงานก็จะส่งผลให้เกิด
ความแปรปรวนของระบบประสาทและสมอง มีผลกระทบต่ออารมณ์จิตใจและความรู้สึกนึกคิด
นำไปสู่พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้

หลุยส์ เบอร์แมน (Louis Burman) นักชีววิทยายืนยันว่า ถ้าต่อมไร้ท่อผิดปกติการ
ขับฮอร์โมนไม่สมดุลจะมีผลทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรมได้ง่ายกว่าคนปกติ เช่น
คนที่มีฮอร์โมนเพศชายถูกขับออกมามากจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวชอบรุนแรง หรือในผู้หญิงซึ่งอยู่
ในระยะก่อน (ใกล้ ๆ) มีรอบเดือน หลายคนจะมีฮอร์โมนไม่สมดุล ส่งผลให้หญิงมักจะเครียด
หงุดหงิดและจะก่ออาชญากรรมได้ง่ายกว่าภาวะปกติ²⁸

7. ผ่าแผล กรรมพันธุ์ และอาชญากรรม²⁹

โจแฮนเนส แลงจ์ (Johannes Lange) จิตแพทย์และนักจิตเวชชาวเยอรมัน เป็นผู้เริ่มการวิจัยเรื่องผ่าแผลมีพันธุกรรมที่สัมพันธ์กับการก่ออาชญากรรม

แลงจ์ ได้ศึกษาวิจัยนักโทษชายผ่าแผลทั้งหมดในเรือนจำบาวาเรีย และอาชญากรผ่าแผลในสถาบันจิตเวชทั่วประเทศเยอรมัน รวมทั้งอาชญากรผ่าแผลที่ไม่ได้ถูกคุมขังด้วย เขาพบว่าผ่าแผลแท้เกิดจากไขใบเดียวกัน) ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกันคือต้องโทษอาญาทั้งคู่ และผ่าแผลเทียม (เกิดจากไขคนละใบ) ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่สอดคล้องกันคือมีจำนวนน้อยที่จะต้องโทษอาญาทั้งคู่

คริสเตียนเซน (Christiansen, 1968) ชาวเดนมาร์ก ได้ศึกษาวิจัยผ่าแผลจำนวนมากที่สุดถึง 6,000 คู่ (ใช้เวลาวิจัยตั้งแต่ ค.ศ.1880-1900) ทำให้ผลงานวิจัยของเขาเป็นที่ยอมรับ

คริสเตียนเซน พบว่า 66.7% ของผ่าแผลแท้มีพฤติกรรมเป็นอาชญากรทั้งคู่ และ 30.4% ของผ่าแผลเทียมมีพฤติกรรมเป็นอาชญากรทั้งคู่ สรุปว่าผลที่วิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลวิจัยของแลงจ์

สาเหตุของอาชญากรรมทางชีววิทยายังมีอยู่อีกหลายประการมีผู้ศึกษาวิจัยและเสนอแนวความคิดเป็นทฤษฎีต่างๆ ไว้มาก แต่ที่น่ามากล่าวนี้ล้วนเป็นทฤษฎีที่มีผู้สนใจอย่างกว้างขวาง และรู้จักยอมรับกันทั่วไปในวงการอาชญาวิทยา

กรรมพันธุ์ หมายถึง การถ่ายทอดลักษณะทางร่างกาย บางอย่างทั้งลักษณะเด่นและลักษณะด้อยรวมทั้งลักษณะนิสัยจิตใจ และความสามารถพิเศษบางประการจากบรรพบุรุษสู่ลูกหลาน ซึ่งอาจจะปรากฏถ่ายทอดในช่วงชั้นของผู้สืบสกุลทุกช่วง หรือเว้นช่วงก็ได้

บทที่ 2

สาเหตุอาชญากรรมทางจิตวิทยา

ในระยะสองทศวรรษที่ผ่านมา (ราว 1960-1980) แนวความคิดในการศึกษาอาชญากรรม เริ่มหันมาสนใจศึกษาอาชญากรอย่างจริงจัง โดยนักอาชญาวิทยา นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมวิทยา ฯลฯ ซึ่งเคยสนใจศึกษาสาเหตุอาชญากรรมด้านกรรมพันธุ์ รูปร่าง ลักษณะความบกพร่องทางร่างกาย และสิ่งแวดล้อม ต่างให้ความสนใจ มุ่งมาสู่เรื่อง "จิตใจของอาชญากร"

นักวิชาการส่วนใหญ่ มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่า บุคคลปกติจะก่ออาชญากรรมก็เพราะมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญ เช่น อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์ ก็มีทรัพย์เป็นเหตุจูงใจหรืออาชญากรรมเกี่ยวกับการฆ่า ทำร้ายร่างกาย ก็มีอารมณ์แค้น โกรธ เกลียด ผิดหวัง เสียใจ เป็นเหตุจูงใจ

แต่สำหรับบุคคลที่จิตใจผิดปกติจะก่ออาชญากรรมโดยไม่มีเหตุจูงใจจากภายนอก พวกนี้จะก่ออาชญากรรมเพราะความคิดปกติของจิตหรือความกดดันภายในที่เก็บกดซ่อนไว้ในจิตได้สำนึก ทำให้เขาต้องกระทำผิดลงไป โดยไม่สามารถบังคับตนเองได้

อย่างไรก็ตามคนที่มีจิตผิดปกติ ก็มีไว้ว่าจะต้องก่ออาชญากรรมเสมอไปทุกคน เพราะปรากฏว่าบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตใจอย่างรุนแรงมาก มักจะไม่เป็นผู้ก่ออาชญากรรม ส่วนมากคนที่ประกอบอาชญากรรมมักจะเป็นคนที่จิตใจไม่ปกติ คือมีความผิดปกติทางจิตใจอยู่ในระดับที่ยังไม่ถึงขั้นวิกฤตจริต (บ้า)

พวกที่มีจิตใจไม่ค่อยปกติ พวกนี้มีอยู่มากในสังคม โดยเฉพาะในสังคมของเมืองที่มีความเจริญทางวัตถุสูง พวกนี้เวลาปกติจะสังเกตไม่รู้เลยว่า เป็นคนจิตใจไม่ปกติ เพราะเขาจะดำเนินชีวิตเหมือนคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป ต่อเมื่อใดที่มีสิ่งมากระตุ้นความผิดปกติในจิตใจที่เก็บซ่อนอยู่ก็จะมีแรงขับให้แสดงพฤติกรรมที่เกิดจากความผิดปกตินั้นออกมา เช่น ฆ่า ทำร้าย ร่างกาย เป็นต้น ในยุโรปและอเมริกา มีสถิติคนไข้เข้ารับการรักษาทางจิตในโรงพยาบาลโรคจิตและจิตเวช รวมทั้งคลินิกเอกชนเป็นจำนวนมาก ในเมืองใหญ่ ๆ ของประเทศที่มีความเจริญสูง

เช่น อเมริกา อังกฤษ มีสถิติการฆ่าตัวตายสูงสุด (1989) ส่วนในเอเชียสถิติการฆ่าตัวตายสูงสุดคือ ประเทศญี่ปุ่น สิงคโปร์ และไทย (2532) จิตแพทย์วิเคราะห์สาเหตุการฆ่าตัวตายจะมีจำนวนสูงมากขึ้นเรื่อย ๆ และมีแนวโน้มว่าจะมีการฆ่าตัวตายหมู่เพิ่มมากขึ้นทุกปี เพราะสภาพจิตของคนเสื่อมลง ในขณะที่ความเจริญทางเทคโนโลยีสูงขึ้น³⁰

1. สาเหตุจากการผิดปกติของจิต

นักจิตวิทยาได้แบ่งประเภทบุคคลตามระดับความผิดปกติของจิตใจไว้ ซึ่งพอจะสรุปเป็นประเภทต่าง ๆ คือ

1.1 พวกโรคจิต

พวกโรคจิตเป็นพวกที่มีความผิดปกติทางจิตใจอย่างรุนแรงมากจนถึงขั้นวิกลจริตหรือบ้า ส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจหรือสมองอย่างรุนแรง พวกนี้เป็นบุคคลไร้ความสามารถ และจะมีความนึกคิดอยู่ในโลกของเขาโดยไม่สามารถรับรู้เรื่องราวใด ๆ ได้เลย อยู่ในสภาพไร้สำนึก พวกนี้มักไม่ก่ออาชญากรรม แต่อาจตกเป็นเหยื่อหรือถูกใช้เป็นเครื่องมือของคนอื่น ทำการชั่วๆ หลอกหลอน ให้ก่ออาชญากรรมได้

1.2 พวกจิตบกพร่อง

พวกจิตบกพร่องนี้ ยังแบ่งย่อยออกเป็นหลายประเภท ได้แก่ พวกจิตทรมาน จิตผันผวน ผิดปกติทางเพศ พวกปัญญาอ่อน และพวกที่มีอาการวิปริตทางจิตอื่น ๆ

พวกจิตทรมาน พวกนี้มิได้มีสติปัญญาเสื่อมแต่อย่างใดถ้าดูจากภายนอกอาจจะเห็นว่าเป็นคนดีแต่ผู้ที่เป็นโรคนี้เพียงแต่มีจิตใจที่ผิดไปจากธรรมดาซึ่งมีลักษณะไปในทางเลวร้าย รู้สึกเป็นศัตรูต่อสังคมเห็นแก่ตัวอย่างรุนแรง ไม่มีความเห็นอกเห็นใจหรือเมตตาปราณี ไม่มีศีลธรรมคล้ายกับว่ามีปมด้อยหรือมีสิ่งกีดขวางอยู่ในและระบายออกไปในทางที่ขัดแย้งต่อสังคม เช่น พวกที่กระทำผิดทางเพศ อนาคต ช่มชืด ชอบทำร้ายร่างกายทรมานคนด้วยวิธีโหดร้ายทารุณ

พวกผิดปกติทางเพศ ได้แก่ ผู้ที่มีความต้องการทางเพศที่ผิดคนปกติธรรมดา เช่น มีความต้องการทางเพศสูงและวิปริต ซึ่งอาจแบ่งเป็น 2 พวกคือ พวกซาติสม์ (Sadism) ชอบทำร้ายผู้อื่นจึงมีความสุขทางเพศ และพวกมาโซซิสม์ (Masochism) ชอบถูกผู้อื่นทำร้ายจึงมีความสุขทางเพศ พวกนี้หากมีอาการมาก จะเกิดอารมณ์รุนแรงจนก่ออาชญากรรมทางเพศหรือนำคนเพื่อความสุขทางเพศ

1.3 พวกปัญญาอ่อน

พวกนี้มีเขาวิญญูต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมากและจะปรากฏให้สังเกตได้ทางร่างกาย ซึ่งมักบกพร่องไม่สมประกอบ พวกนี้มีความรู้สึกนึกคิดคล้ายเด็ก หรือต่ำกว่าเด็กเพราะสมองและระดับสติปัญญาไม่พัฒนา ไม่เจริญไปตามอายุ พวกนี้ปกติจะไม่เป็นภัยแก่สังคม ไม่ก่ออาชญากรรม แต่มักจะถูกหลอกใช้ให้กระทำผิด

1.4 พวกคาบเส้นระหว่างจิตปกติกับจิตไม่ปกติ

พวกคาบเส้นนี้ เป็นพวกที่ยังไม่ถึงระดับจิตผิดปกติ แต่อยู่ในระดับคาบเส้นคือเกือบจะผิดปกติ พวกนี้เป็นพวกที่จะก่ออาชญากรรมได้ง่าย เมื่อใดที่ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าสถานการณ์เหมาะสมก็จะก่ออาชญากรรมพวกนี้จะเก็บซ่อนอาการที่ไม่ค่อยจะปกติของคนไว้อย่างแนบเนียน จัดเป็นพวกที่เป็นอันตรายมากพวกหนึ่ง และมีเป็นจำนวนมากด้วย

1.5 พวกอารมณ์แปรปรวน

พวกนี้เป็นพวกที่มีบุคลิกภาพที่ผิดปกติ มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปตามสภาพอารมณ์ จิตใจและประสาท พวกนี้มีความเก็บกดสูง มีความกดดันจิตใจสูง อารมณ์รุนแรงไม่คงที่ ไม่แน่นอน ไม่อยู่กับร่องกับรอย ความคิดสับสน วิดกกังวลสูง เครียดมาก จนบางครั้งถึงขั้นประสาทหลอน พวกนี้มักมีโรคประจำตัวซึ่งเป็นมาตั้งแต่เด็กคือ "โรคลมชัก" หรือ "ลมบ้าหมู" ซึ่งนักจิตวิทยาวิเคราะห์ว่า อาการชักของโรคลมบ้าหมูเป็นการแสดงออกของพลังแรงขับภายในจิตใจ

พวกอาชญากรรมแปรปรวนนี้ ส่วนมากจะไม่มี ความเชื่อมั่นในตัวเอง จะลงมือก่อ อาชญากรรมเพียงลำพังคนเดียวบ่อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ร่วมก่ออาชญากรรมในระดับลูกน้อง หรือร่วมกันกระทำผิดเป็นกลุ่ม

ในปัจจุบันนักวิชาการทางจิตวิทยาและอาชญาวิทยา มีความสนใจในการศึกษา โรคจิตที่เชื่อมโยงกับพฤติกรรมอาชญากร อีก 2 ประเภท คือโรคจิตผ้นผวน (Psychopath) และ โรคสกลิไซเฟรเนีย (Schizophrenia) เป็นอาการทางจิตใจที่เกิดจากการผิดปกติทางชีวเคมีในสมอง และระบบประสาท

โรคจิตผ้นผวน (Psychopath) มีความหมายมาจากการวิกลจริตทางศีลธรรม (Moral Insanity) ซึ่งหมายถึง ผิดปกติในด้านความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ นิสัยใจคอ และสภาวะความ เสื่อมด้านศีลธรรมของบุคคล โดยไม่มีลักษณะความผิดปกติทางเขาวัวปัญญาพวกนี้ชอบแสดงออก มีความรู้สึกต่อสิ่งเร้าน้อยกว่าปกติ จึงเป็นผลให้ไม่ค่อยมีความเกรงกลัวในการถูกลงโทษ จึงกล้า ทำผิด และเห็นว่า การกระทำผิดไม่ใช่เรื่องร้ายแรง อาชญากรประเภทจิตผ้นผวนจะไม่สามารถใช้ วิธีแก้ไขให้เจ็บทรมานด้วยการลงโทษแต่ต้องใช้วิธีการรักษาทางชีวเคมี ซึ่งมีหลายประเทศใช้วิธีการ ผ่าตัดสมองส่วนหน้าของอาชญากร หลังการผ่าตัดแล้วอาชญากรจะมีลักษณะบุคลิกภาพที่เปลี่ยน ไปในทางสงบ ไม่รุนแรง

โรคจิต สกลิไซเฟรเนีย (Schizophrenia) มักพบมากในวัยรุ่นและวัยหนุ่มสาว ผู้ป่วยประเภทนี้มีลักษณะเก็บตัว ไม่สมาคม มีความคิดวิตก ฟุ้งซ่านเอามาก จนเกิดการหลอน ทางประสาท และขับออกมาในรูปแบบทำร้ายตัวเอง หรือทำร้ายคนใกล้ชิด โรคนี้นักวิจัยพบว่า มีการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ด้วย เพราะมีสาเหตุมาจากการผิดปกติในเรื่องสารเคมีในสมองและ ส่งผลมายังระบบประสาท

โดยทั่วไปแล้วสภาวะของโรคจิตที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดนั้น ผู้กระทำ ความคิดได้กระทำไปโดยขาดเจตนาและความรู้สึกผิดชอบไม่สามารถบังคับตนเองได้ เพราะมีจิต บกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน แล้วผู้กระทำผิดนั้นไม่ต้องรับโทษ (ประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 65 วรรค 1) แต่ถ้าเป็นกรณีที่ผู้กระทำความคิดยังสามารถรู้สึกชอบอยู่บ้างหรือยัง สามารถบังคับตนเองได้บ้าง ผู้นั้นก็ยังคงต้องรับโทษอยู่ แต่ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมาย กำหนดไว้เพียงใดก็ได้ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 วรรค 2)

แม้ว่าการเจ็บป่วยทางจิตจะเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้เกิด
อาการซึมเศร้า แต่ก็มียาต้านเศร้าที่ช่วยบรรเทาอาการซึมเศร้าได้
ระดับปกติ แต่มักจะมีบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบน เหตุนี้ในวงการจิตวิทยาจึงมุ่งสนใจศึกษาเพื่อให้
ทราบว่าเหตุใดคนปกติจึงกระทำผิดก่ออาการซึมเศร้ามากกว่า

2. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ผู้ตั้งทฤษฎีจิตวิเคราะห์คือ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud, 1856-1939) เป็น
จิตแพทย์ชาวออสเตรีย เชื้อสายยิว ฟรอยด์สร้างผลงานทางจิตวิทยาไว้มากมาย ทฤษฎีต่าง ๆ
ของเขาเป็นที่สนใจอย่างแพร่หลายมาจนปัจจุบัน ฟรอยด์ได้คิดทฤษฎีจิตวิเคราะห์ขึ้นเพื่อศึกษา
จิตของมนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์แสดงออก นักจิตวิทยา
ได้นำความรู้และแนวคิดของฟรอยด์มาประยุกต์ใช้ศึกษาและอธิบายพฤติกรรมทางอาการ เพื่อ
ทราบถึงสาเหตุอาการทางจิตวิทยา

สาระสำคัญของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่นำมาอธิบายพฤติกรรมอาการ กล่าวโดย
สรุปคือ ตามทฤษฎีของฟรอยด์เชื่อว่า โครงสร้างบุคลิกภาพที่อยู่ในจิตได้สำนึกของ
บุคคลประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. อิด (ID) ซึ่งเป็นแหล่งรวมของแรงกระตุ้น ได้แก่ ความปรารถนา (Desires)
พลัง (Energy) แรงขับ (Urges) และสัญชาตญาณ (Instincts) อิด (ID) เป็นพลังขับเคลื่อนให้บุคคล
กระทำการต่าง ๆ ตามความปรารถนาโดยไม่รู้ตัว หรืออาจเรียกว่าเป็นสันดานดิบหรือสัญชาตญาณ
ดั้งเดิมที่มีมาแต่กำเนิด

2. อีโก (Ego) เป็นความรู้สึกนึกคิด เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่ตระหนักถึงความ
เป็นจริงที่เผชิญอยู่ ซึ่งจะคอยบอกให้ ID แสวงหาสิ่งที่ต้องการเช่นความสุข ความเพลิดเพลิน และ
หลีกเลี่ยงความอันตราย ความเจ็บปวด เป็นสัญชาตญาณแห่งการเกรงภัยและเอาตัวรอด และ
ความเป็นตัวของตัวเอง ความเจ็บปวดเป็นสัญชาตญาณแห่งการเกรงภัยและเอาตัวรอดและความ
เป็นตัวของตัวเอง อีโกไม่ได้มีติดตัวมาแต่กำเนิด แต่พัฒนาขึ้นภายหลังคลอด แบบค่อยเป็น
ค่อยไปจนในที่สุดอีโกได้ Ego จะทำหน้าที่ประสานระหว่าง ID กับ Superego

3. อภิปรัชญาหรือสติปัญญา ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Superego) ความหมายของอภิปรัชญาใกล้เคียงกับ "มโนธรรม" มาก อภิปรัชญาทำหน้าที่ ควบคุม ยับยั้งชั่งใจ รู้คิดพิจารณาถึงความควรไม่ควร อภิปรัชญาพัฒนาขึ้นตามแรงกดดันทางระเบียบ สังคม ศีลธรรม จริยธรรม และจารีตประเพณี หรือที่เรียกว่า "การขัดเกลาทางสังคม" "อภิปรัชญา" จะพยายามกกด "อีดี" ไว้ตลอดเวลา ทั้ง "อีดี" (ID) และ "อภิปรัชญา" (Superego) จะถูกเก็บไว้ในจิตไร้สำนึก (Unconscious) ในขณะที่ "อีโก" (Ego) เป็นความรู้สึกนึกคิดและบุคลิกภาพที่บุคคลแสดงออกมาเวลาปกติทั่วไป

บุคคลจะกระทำผิดก็เมื่อ Superego ไม่สามารถกกด ID ไว้ได้ และ ID ก็มีพลังแรงกว่า Ego คือเมื่อบุคคลมีแรงปรารถนาความต้องการสูง ID จึงมีพลังมาก เกิดแรงขับมาก จน Superego) และ Ego ไม่อาจยับยั้งได้ เมื่อนั้นบุคคลก็จะทำอะไรต่าง ๆ ตามแต่ความต้องการของตน โดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด ๆ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว หากนำมาวิเคราะห์เกี่ยวกับสาเหตุของอาชญากรรมก็คือ ถ้าบุคคลได้รับการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่เด็กดีและสิ่งแวดล้อมดี ก็จะพัฒนา Superego ให้เข้มแข็งอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าร่างกายจะบกพร่อง หรือต้องเผชิญกับสถานการณ์บีบคั้น กดดัน ก็จะอดกลั้นความรู้สึก ความต้องการไว้ได้ มีความยับยั้งชั่งใจ ไม่กระทำผิด

ในทางกลับกัน ถ้า Superego ได้รับการพัฒนามาอย่างระพร่องระพร่าง คือไม่ค่อยได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ดีมาแต่เด็ก อยู่ในสิ่งแวดล้อมไม่ดีหรือได้รับแรงกระตุ้นทางด้านความต้องการหรือความไม่พอใจทางใดทางหนึ่งจนเกินขนาด ก็จะทำให้เกิดแรงขับสูงและมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้โดยง่าย เมื่อมีสิ่งมากระตุ้นและโอกาสอำนวย ก็จะทำให้ได้ทันที

ในทฤษฎีของฟรอยด์ เห็นว่าความต้องการทางเพศเป็นแรงขับที่มีพลังสูง และเป็นต้นเหตุแห่งการแสดงออกทางพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล โดยที่ไม่รู้ตัว

หลังจาก Freud ตั้งทฤษฎีจิตวิเคราะห์ขึ้น ทำให้นักวิชาการต่าง ๆ ในยุคนั้นและในสมัยต่อมาให้ความสนใจเรื่องจิตวิเคราะห์เป็นอย่างมาก มีการศึกษาวิจัยกันอย่างกว้างขวางและเสนอแนวความคิดใหม่ ๆ เพิ่มเติมขึ้นอีกมาก ซึ่งจะนำมากล่าวโดยสรุปเฉพาะบางท่านที่เป็นที่สนใจในวงการอาชญาวิทยา ได้แก่

3. ทฤษฎีปมด้อย (Inferiority Complex)

ตั้งขึ้นโดยนักจิตวิเคราะห์ชื่อ อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler, 1870-1937) แอดเลอร์ได้คิดคำว่า "ปมด้อย" (Inferiority Complex) ขึ้นตามแนวความคิดของเขาซึ่งอธิบายสาเหตุของการก่ออาชญากรรมของบุคคลบางประเภทว่า "อาชญากรจำนวนมากมักมีลักษณะคือร้อน ไม่ให้ความร่วมมือ และต่อต้านสังคม ทั้งนี้เพราะอาชญากรเหล่านั้นมักมีประสบการณ์ในทางลบตั้งแต่ยังเยาว์วัย ทำให้เกิด "ปมด้อย" ขึ้นในตัวเอง จึงประกอบอาชญากรรมขึ้นเรียกร้องความสนใจและคิดว่าเป็นวิธีเดียวที่จะแสดงออกแล้วทำให้สาธารณชนสนใจได้อย่างมาก บุคคลประเภทนี้ต้องการความสนใจจากผู้อื่นเพื่อชดเชย ทดแทน "ปมด้อย" ของตนเอง

อับราฮัมเซน (David Abrahamson) เป็นนักจิตวิเคราะห์ที่มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่ง อับราฮัมเซนเสนอแนวคิดที่ว่า "อาชญากรมีสัญชาตญาณที่ขัดแย้งกันเองอยู่ 2 อย่างคือ" 1) สัญชาตญาณที่อยากให้ถูกจับ กับสัญชาตญาณที่ไม่อยากให้ถูกจับ โดยจิตสำนึกแล้วอาชญากรจะทำการก่ออาชญากรรมใดๆ ก็มักจะวางแผนไว้ก่อน เพื่อจะหลบหนีได้รอดพ้น แต่บางทีสัญชาตญาณ (ที่ซ่อนอยู่ลึก ๆ ในจิตใต้สำนึก) ก็ทำให้อาชญากรวางแผนการเสมือนเป็นกับดักตัวเอง ทำให้ต้องถูกจับกุมได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะจิตใต้สำนึกของอาชญากรต้องการผ่อนคลายใช้ความคิดของตนเองลงบ้าง

คาร์ล จุง (Carl Jung, 1875-1960) ได้พัฒนาแนวความคิดและการมองหลักการเกี่ยวกับ บุคลิกภาพแบบเปิด (Extrovert) และบุคลิกภาพแบบปิด (Introvert) ขึ้น จนเป็นที่สนใจและนำมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์การกระทำผิดของบุคคล โดยเฉพาะการกระทำผิดซ้ำซาก การต่อต้านสังคม และจิตผั่นผวน

บุคลิกภาพแบบเปิด (Extrovert) หมายถึง การแสดงความสนใจต่อสภาพแวดล้อมรอบตัว แคร่สังคม

บุคลิกภาพแบบปิด (Introvert) หมายถึง การให้ความสนใจแต่เฉพาะตัวเอง เอาตัวเองเป็นหลัก ไม่สนใจหรือแคร์ใคร

บุคลิกภาพ 2 แบบนี้ หากบุคคลใดมีมากหรือน้อยเกินไปจนไม่พอดี (สมดุล) ก็มีแนวโน้มไปสู่การกระทำผิดได้ง่าย

อเล็กซานเดอร์และสจวบ (Alexander & Staub) นักจิตวิเคราะห์ทั้งสองท่านนี้ ได้ร่วมกันศึกษาค้นคว้าและเสนอแนวความคิดที่ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างอาชญากรโดยโรค

ประสาทกับอาชญากรรมควาว่า "อาชญากรที่เป็นโรคประสาทนั้นจะรู้สึกผิดต่อการกระทำผิดของตนเอง แต่อาชญากรที่มีนิสัยเป็นอาชญากร (ที่ไม่ได้เป็นโรคประสาท) ส่วนใหญ่จะไม่รู้สึกไม่สบายใจหรือรู้สึกผิดในการกระทำผิด และยอมรับการกระทำผิดของตนเองอย่างหน้าตาเฉย ไม่สะทกสะท้าน"

4. ทฤษฎีเชาว์ปัญญา

นักอาชญาวิทยาได้ให้ความสนใจเรื่องเกี่ยวกับเชาว์ปัญญาว่า น่าจะมีส่วนในการมีพฤติกรรมอาชญากร โดยตั้งสมมติฐานว่า อาชญากรน่าจะมีระดับสติปัญญาดำกว่าคนปกติทั่วไป จึงขาดสติขาดความรู้สึกผิดชอบ ทำให้ก่ออาชญากรรมขึ้น

บิเน็ต (Binet) และไซมอน (Simon) ก็ให้ความสนใจเรื่องดังกล่าว เขาได้รับการสนับสนุนทุนจากกระทรวงศึกษาธิการของประเทศฝรั่งเศส ในระยะแรกได้ทำการศึกษาวิจัยโดยคิดเครื่องมือ (แบบทดสอบ) ขึ้นเพื่อใช้เป็นมาตรฐานวัดระดับสติปัญญาของบุคคลเพื่อแยกบุคคลที่มีความสามารถในการเรียนรู้สูง (ฉลาดมาก) ออกจากบุคคลธรรมดา และบุคคลที่มีระดับต่ำ

หลักของการวัดระดับมาตรฐานของเชาว์ปัญญา คือ เชาว์ปัญญา (I.Q.) ก็คือ ผลหารระหว่างอายุทางปัญญากับอายุจริง $[I.Q. = (M.A./C.A.) 100]$

ต่อมาได้มีการนำการวัดเชาว์ปัญญามาใช้วิเคราะห์อาชญากรกันอย่างแพร่หลาย จากผลการศึกษาดังกล่าวมีนักวิชาการหลายท่านสรุปแนวความคิด ในเรื่องเชาว์ปัญญากับอาชญากร ดังนี้คือ

เจฟเฟอรี (Jeffery, 1971:96)³² ให้ทรรศนะว่า "อาชญากรนั้นมีทั้งที่ฉลาดและโง่ แต่ก็พบว่าหญิงที่มีระดับเชาว์ปัญญาดำมักตกเป็นเหยื่อของอาชญากรทางเพศได้ง่าย เชาว์ปัญญาจึงมีลักษณะเป็นปัจจัยที่เร่งหรือถ่วงความสามารถในการประกอบอาชญากรรมแต่ละประเภท"

ในช่วงทศวรรษ 1970 แนวความคิดทางอาชญาวิทยาเริ่มเปลี่ยนไป ก็มีแนวคิดใหม่ว่า อาชญากรไม่ได้เป็นบุคคลที่มีเชาว์ปัญญาดำหรือผิดปกติ และมีข้อสังเกตว่าอาชญากรบางประเภท เช่น อาชญากร "White Collar Crime" ส่วนใหญ่มีระดับเชาว์ปัญญาสูง

บทที่ 3

สาเหตุอาชญากรรมทางสังคมวิทยา

การศึกษาสาเหตุของอาชญากรรมทางด้านสังคมวิทยานี้มีมานานนับพันปี นักปรัชญาสมัย กรีก โรมัน ได้แก่ ซีโนโฟน (Zenophon) เพลโต (Plato) อริสโตเติล (Aristotle) เวอร์จิล (Vergil) สืบต่อมาจนถึงสมัยยุโรป ได้แก่ โทมัส มอร์ (Thomas More) และ คาร์ล มาร์ค (Carl Mark) เดอร์ไคม์ (Durkheim) เป็นต้น นักคิดนักปรัชญาเหล่านี้ได้อธิบายว่า อาชญากรรมเป็นผลมาจากเงื่อนไขทางสังคมและปัญหาต่างๆ ในสังคม นักคิดนักปรัชญาสาขาต่างๆ ทั้งอดีตและปัจจุบันได้เสนอแนวคิดดังกล่าวตั้งเป็นทฤษฎีเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ของอาชญากรรม เป็นจำนวนมากในหลาย ๆ แห่งซึ่งจะนำมากล่าวโดยสรุปบางแนวคิดและทฤษฎีที่เป็นที่สนใจทางอาชญาวิทยา ดังนี้คือ

1. สาเหตุทางเศรษฐกิจ

คาร์ล มาร์ค เสนอแนวคิดที่ว่า "ระบบเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดตัวเดียวที่สำคัญในการเกิดอาชญากรรม และเมื่ออาชญากรรมเป็นเสมือนปรากฏการณ์ทางสังคมอื่น ๆ ซึ่งมีผลมาจากระบบเศรษฐกิจ ฉะนั้นทางเดียวที่จะป้องกันอาชญากรรม ก็คือ การเปลี่ยนแปลงระบบนั้นโดยวิถีปฏิบัติทางสังคมจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง พื้นฐานทางเศรษฐกิจและระบบอื่น ๆ ของสังคมได้

แนวคิดของ Mark นี้ ได้รับการสนับสนุนจากนักอาชญาวิทยาที่มีชื่อ คือ วิลเลียม บองเช (William Adrien Bonger, 1876-1940) ซึ่งเห็นด้วยว่าระบบเศรษฐกิจเป็นตัวก่อให้เกิดบรรยากาศของกระบวนการผลักดันให้มีพฤติกรรมอาชญากรรม

บองเช ได้ศึกษาพบว่าในสังคมที่มีการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจที่มุ่งหวังผลกำไรจนเกินควรประกอบธุรกิจแบบเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนโดยขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวมแล้วจะส่งผลให้สังคมเกิดความสับสน ขัดแย้ง คืออาชญากรรมประทุมร้ายมากยิ่งขึ้น เพราะปรากฏจาก

สถิติอาชญากรรมส่วนมากพบว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีฐานะยากจนขาดเสถียรภาพในการประกอบอาชีพเป็นสาเหตุสำคัญ⁴

แนวความคิดของ Bonger นี้ ในปัจจุบันมีผลการสำรวจวิจัยเกี่ยวกับอาชญากรพบว่า อาชญากรที่ก่ออาชญากรรมพื้นฐานส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มาจากครอบครัวที่มีปัญหายากจน หรือมีรายได้น้อยกว่าค่า จึงเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ปัญหาทางเศรษฐกิจคือความยากจนเป็นสาเหตุสำคัญมากในการเกิดอาชญากรรมในสังคมปัจจุบัน

2. ทฤษฎีสภาพไร้บรรทัดฐาน (Anomie Theory)

ทฤษฎีสภาพไร้บรรทัดฐาน หรือนักอาชญาวิทยาบางท่านเรียกว่า ทฤษฎีสภาพไร้กฎหมายหรือทฤษฎีไม่ยอมรับค่านิยมทางสังคม เป็นแนวความคิดของนักสังคมวิทยาผู้มีชื่อเสียงที่สุดท่านหนึ่ง คือ เดอร์ไคม์ (Emile Durkheim, 1858-1917) ชาวฝรั่งเศส เป็นผู้ริเริ่มศึกษาวิจัยปรากฏการณ์อาชญากรรมจากปัจจัยทางสังคมวิทยา เดอร์ไคม์เสนอแนวความคิดซึ่งเป็นรากฐานของทฤษฎีไร้บรรทัดฐานว่า "อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ปกติของสังคม เมื่อใดที่บรรทัดฐานของสังคมไม่สามารถควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคม หรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางสังคมของบุคคล ก็จะเป็นเหตุให้บุคคลล่วงละเมิดฝ่าฝืนบรรทัดฐานทางสังคม นำไปสู่การกระทำผิด"⁵ ซึ่งเดอร์ไคม์เรียกสภาวะดังกล่าวว่า "Anomie" เดอร์ไคม์ชี้ให้เห็นว่าปรากฏการณ์ละเมิดบรรทัดฐานหรือไร้บรรทัดฐานทางสังคมนี้ มักจะเกิดในสังคมอุตสาหกรรม สังคมเมืองใหม่ ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อม เศรษฐกิจและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการเหลื่อมล้ำขัดแย้งในสังคม ทางแก้ไขคือต้องสร้างความเป็นธรรมในสังคม ให้สังคมนั้นส่วนรวมมีความสุข

เดอร์ไคม์อธิบายว่า อาชญากรรมมีลักษณะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ในปัจจุบันของสังคม ซึ่งเป็นการปูพื้นฐานทางจริยธรรมในอนาคต อัตราการเกิดของอาชญากรรม สามารถใช้เป็นดัชนีบ่งบอกถึงระดับความสงบเรียบร้อยในระบบสังคม กล่าวคือ การที่สังคมใดมีปริมาณอาชญากรรมสูงเกินไป ย่อมแสดงถึงความผิดปกติในสังคมและความไร้สมรรถภาพของกลไกควบคุมทางสังคม แต่ถ้าสังคมใดมีปริมาณอาชญากรรมต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยจนเกินไปก็เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงเพราะเป็นการบ่งบอกถึงความผิดปกติบางอย่างในระบบสังคมนั้น ซึ่งอาจจะได้แก่การ

กลไกควบคุมสังคมที่เฉียบขาดหรือรุนแรงเกินไปจนไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของสมาชิกในสังคม
เป็นต้น³⁶

ทฤษฎี Anomie ของเคอร์ไคม์นี้ ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายกว้างขวาง มีนัก
วิชาการจำนวนมากถือเป็นแนวทางศึกษาเพิ่มเติมและนำมาปรับปรุงเป็นแนวความคิดใหม่ขึ้นหลาย
ทฤษฎี แต่ที่เป็นที่ยอมรับและสนใจมากคือแนวความคิดของ Merton

เมอร์ตัน (Robert K. Merton, 1938) นักสังคมวิทยาชาวอเมริกัน ได้ขยายแนวความ
คิดเรื่อง Anomie ของเคอร์ไคม์ โดยปรับปรุงเพิ่มเติมให้ชัดเจนขึ้น

เมอร์ตันได้อธิบายสภาพไร้บรรทัดฐานหรือไร้กฎหมายของ Anomie ว่าคือสภาพที่
สถาบันซับซ้อนอันประกอบไปด้วย ความยากจน การมีโอกาสด้อยจำกัด ที่จะไปสู่ความสำเร็จใน
การดำรงชีวิตหรือเป้าหมายของบุคคล บุคคลที่อยู่ในระดับต่ำขาดโอกาสหรือบุคคลที่มุ่งประโยชน์
ส่วนตนเป็นหลักก็จะไม่ยอมรับค่านิยมและกฎเกณฑ์ ระเบียบ หรือกฎหมายของสังคม บุคคล
เหล่านี้จะทำทุกอย่างตามความต้องการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม
หรือกฎหมาย แม้ว่าการบรรลุเป้าหมายจะต้องฝ่าฝืนกฎหมายกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมก็ตาม

เมอร์ตัน นำแนวคิด "Anomie" ของเคอร์ไคม์มาปรับปรุงและเพิ่มเติมแนวคิด เรื่อง
สิทธิและความเสมอภาคของเขาเข้าไปด้วย กลายเป็นแนวคิดใหม่ซึ่งเขาเสนอว่า

ทุกสังคมประกอบไปด้วย 2 องค์ประกอบใหญ่ คือ โครงสร้างทางวัฒนธรรม
(Cultural Structure) และ โครงสร้างทางสังคม (Social Structure)

โครงสร้างทางวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดเป้าหมาย (Goals) และแบบบรรทัดฐาน
(Norms) ของแต่ละบุคคล ซึ่งควรจะเท่าเทียมเสมอภาคกัน

โครงสร้างทางสังคม เป็นตัวกำหนดวิธีการที่เหมาะสมอันชอบธรรมที่บุคคลจะใช้
ไปสู่การบรรลุเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ โครงสร้างทางสังคมนี้เป็นตัวกำหนดระดับชั้นของบุคคล โดย
ปัจจัยทางฐานะ ตำแหน่ง การเงิน เกียรติยศ ชื่อเสียง ของบุคคล

เมื่อใดก็ตามที่ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่ต้องการกับวิธีการที่เหมาะสมที่จะนำ
ไปสู่การบรรลุเป้าหมายนั้นขัดแย้งกัน ไม่อาจจะไปด้วยกันได้ ความสัมพันธ์ดังกล่าวต้องขาดจาก
กัน คือเมื่อบุคคลไม่อาจใช้วิธีการที่ชอบธรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายได้ก็จะเลิกใช้ความชอบธรรมที่
อยู่ในกรอบแห่งบรรทัดฐานของสังคม โดยการละเมิดฝ่าฝืนกฎหมายเพื่อให้ได้บรรลุเป้าหมายและ
ผลประโยชน์แห่งตน ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งอาชญากรรมส่วนใหญ่ในสังคม

ทฤษฎี Anomie ที่เมอร์ตันนำมาปรับปรุงและเสนอแนวคิดใหม่เพิ่มเติมนี้ ได้รับความสนใจและคัดค้าน พวกที่คัดค้านก็มีเหตุผลตามความคิดเห็นว่า ทฤษฎีของเมอร์ตันไม่ได้อธิบายว่า ทำไมคนบางคนจึงมีเป้าหมายและบางคนก็ไม่มีเป้าหมาย คนทุกคนมิได้มีเป้าหมายในชีวิตเสมอไป นอกจากนี้เป้าหมายและวิถีชีวิตของบุคคลก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมทางสังคม ไม่อาจจะกำหนดตายตัวไปว่าบุคคลจะมีเป้าหมายเดียวตลอดไป”

3. กฎการเลียนแบบ (Law of Imitation)

กฎการเลียนแบบ หมายถึงการเลียนแบบพฤติกรรมและค่านิยมทางสังคม โดยเกิดจากการเรียนรู้ กฎการเลียนแบบนี้ตั้งขึ้นโดยทาร์ต (Gabriel Tarde) ซึ่งเป็นนักอาชญาวิทยา ผู้บุกเบิกแนวความคิดการเรียนรู้ทางสังคม ทาร์ตชี้ให้เห็นว่า อาชญากรก่ออาชญากรรมได้เพราะเคยรู้เคยเห็นมาก่อน นั่นคืออาชญากรรมเกิดจากการเลียนแบบ เขาอธิบายเพิ่มเติมว่า การเลียนแบบต่าง ๆ จะกระจายจากชนชั้นสูงในสังคมไปสู่ชนชั้นต่ำในสังคม การเลียนแบบเกิดจากการติดต่อสัมพันธ์หรือพบเห็น เรียนรู้

อย่างไรก็ตาม ทาร์ตก็ได้ให้ความสนใจว่าใครเป็นผู้ประกอบอาชญากรรมคนแรก จนก่อให้เกิดการเลียนแบบแต่แม้กระนั้นแนวความคิดเรื่อง "การเลียนแบบ" ของทาร์ตก็เป็นพื้นฐานนำไปสู่ทฤษฎีต่าง ๆ ต่อมา ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่างของซัทเธอร์แลนด์

4. ทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่าง (Theory of Differential Association)

ทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่างหรือนักอาชญาวิทยาบางท่านเรียกว่า ทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคม หรือทฤษฎีสมาคมกับกลุ่มที่แตกต่าง

ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland) เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1934 ดังปรากฏในหนังสือที่เขาแต่งชื่อ "Principles of Criminology" ต่อมาทฤษฎีนี้ก็ได้รับการปรับปรุงอีกหลายครั้ง ครั้งหลังสุดในปี 1974

กล่าวกันว่า ซัทเธอร์แลนด์ตั้งทฤษฎีนี้เนื่องจากได้แนวความคิดจากทฤษฎี "กฎการเลียนแบบ" (Law of Imitation) ของ Tarde จึงเกิดความสนใจ และนำมาปรับปรุงกับแนวคิดของ

ตัวเองในเรื่องอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรม แล้วสร้างเป็นทฤษฎีความ สัมพันธ์แตกต่างกัน

ซัทเธอร์แลนด์มีความเห็นว่า อาชญากรรมเป็นผลของการคบค้าสมาคมระหว่าง บุคคลหรือระหว่างกลุ่มบุคคลกับแบบของอาชญากร (Criminal Patterns) ซึ่งมีการคบหาสมาคมดี สม่ำเสมอ และใกล้ชิดมากเท่าใด บุคคลนั้นก็ยิ่งกลายเป็นอาชญากรเร็วขึ้นเท่านั้น (จาก Vernon Fox)

นอกจากนี้ ความเครียดทางอารมณ์ในบ้านก็มีความสำคัญต่อการจับบุคคลนั้นออก จากบ้าน และเข้าติดต่อกับผู้กระทำผิดได้

ซัทเธอร์แลนด์อธิบายว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่ บุคคลอื่น ๆ ได้ โดยขบวนการดังต่อไปนี้คือ

1) พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ กล่าวคือ มีอาชญากรจำนวนมากที่ไม่ได้มีการถ่ายทอดลักษณะอาชญากรรมทางกรรมพันธุ์ ดังนั้นบุคคลที่ไม่ได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับ อาชญากรรมก็ย่อมจะไม่สามารถสร้างวิธีการประกอบอาชญากรรมขึ้นมาได้เอง เปรียบเทียบได้ กับบุคคลที่ไม่ได้รับการฝึกฝนอบรมเกี่ยวกับเครื่องจักรกล ก็ย่อมไม่สามารถประดิษฐ์คิดค้น เกี่ยวกับเครื่องจักรกลได้เช่นกัน

2) การเรียนรู้เกิดจากการคบหาสมาคมกับผู้อื่น (รวมทั้งการรับรู้ทางการสื่อสารหรือ สื่อสัมพันธ์)

3) ส่วนสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดขึ้นภายในกลุ่ม ซึ่งมีการติดต่อ สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด (การสื่อสัมพันธ์ที่ฉาบฉวยไม่ใช่ส่วนสำคัญในการถ่ายทอดพฤติกรรม อาชญากรรม)

4) การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม หมายถึงรวมถึง วิธีการประกอบอาชญากรรม เทคนิค แรงจูงใจ ทักษะคติ และการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เพื่อจะประกอบอาชญากรรม

5) แรงจูงใจและแรงผลักดันภายในของบุคคลที่จะทำให้ประกอบอาชญากรรมนั้น เรียนรู้ได้จากข้อกำหนดของกฎหมาย (อาญา) โดยแยกเป็นที่ชื่นชอบและไม่ชื่นชอบ คือข้อกำหนดกฎหมายข้อใดควรเคารพไม่กล้าละเมิด และข้อกำหนดใดไม่ควรเคารพและกล้าจะละเมิด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า บุคคล (อาชญากร) จะอยู่ในแคววของสังคม (กลุ่มสมาคม) ที่เคารพกฎหมาย

หรือสังคมที่สมาชิกชอบละเมิดกฎหมายและสังคมทั้งสองแบบนี้สังคมใดมีอิทธิพลต่อเขามากกว่ากัน

6) การที่บุคคลจะกระทำผิดเป็นอาชญากรก็เพราะมีแนวโน้มเอียงไปทางสังคม (กลุ่มสมาชิก) ที่ชอบละเมิดฝ่าฝืนกฎระเบียบไม่เคารพกฎหมายมากกว่าสังคมที่เคารพกฎหมาย (ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของทฤษฎี)

7) ความถี่ของการติดต่อสัมพันธ์หรือเข้ากลุ่มสมาชิกบ่อย ๆ และระยะเวลาในการติดต่อสัมพันธ์ ทำให้บุคคลนั้นได้รับการยอมรับและสนิทสนมจากกลุ่มมาก ซึ่งยังมีมากเท่าใดก็จะยิ่งทำให้เกิดการเรียนรู้มาก และเลียนแบบก็เป็นได้ง่าย

8) กระบวนการเรียนรู้เพื่อประกอบอาชญากรรม โดยการเข้าร่วมคบค้าสมาคมติดต่อกับผู้ผิดกับพวกอาชญากร หรือแม้ไม่ใช่พวกอาชญากรแต่ก็ถ่ายทอดความรู้ที่จะนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมให้ได้ กระบวนการเรียนรู้นั้นมีทั้งจากคำพูด การกระทำทำให้ข้อมูล

9) ในขณะที่พฤติกรรมอาชญากร เป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมโดยทั่วไปของแต่ละบุคคล แต่ความต้องการและค่านิยมเหล่านี้ก็ไม่อาจใช้อธิบายพฤติกรรมของอาชญากรได้ กล่าวคือ เมื่อโจรปล้นธนาคารก็เพราะต้องการเงิน ในทำนองเดียวกันกรรมกรทำงานหนักก็เพราะต้องการค่าแรงคือเงินเช่นเดียวกัน ฉะนั้น เงินหรือทรัพย์สินย่อมไม่ใช่ปัจจัยที่กำหนดว่าพฤติกรรมใดเป็นอาชญากรรมหรือไม่

ทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่างของซัทเธอร์แลนด์นี้ ได้รับความสนใจมากแต่ก็มีผู้คัดค้านซึ่งให้เหตุผลว่า ทฤษฎีนี้ไม่อาจใช้อธิบายถึงบุคคลอีกมากที่แม้จะมีการเรียนรู้หรืออยู่ในสังคมที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับพวกอาชญากร แต่ก็มีได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร บุคคลพวกนี้ก็ไม่เคยก่ออาชญากรรมและอยู่เป็นพลเมืองคืออยู่ในกรอบแห่งกฎหมายเสมอ

5. ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Theory of Culture Conflict)

ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ตั้งขึ้นจากแนวความคิดของ Sellin (1938) ทฤษฎีนี้อธิบายถึง ความขัดแย้ง การปรับตัว เข้ากันไม่ได้ทางวัฒนธรรมของกลุ่มคนบางกลุ่ม (สังคมย่อย) ซึ่งอยู่ในสังคมใหญ่ที่มีต่อวัฒนธรรมมาตรฐานของสังคมส่วนรวม

ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม มีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางวัฒนธรรมอื่น ๆ อีก ได้แก่ ทฤษฎีวัฒนธรรมของคนชั้นต่ำ และทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (หรือวัฒนธรรมย่อย) ซึ่งจะกล่าวต่อไป

เซลลิน³⁸ (Thorsten Sellin) ได้อธิบายว่า ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ จะเป็นสาเหตุนำไปสู่การเกิดอาชญากรรม เมื่อกลุ่มชนที่มีวัฒนธรรมที่ต่ำกว่าหรือวัฒนธรรมรอง ไปอยู่ท่ามกลางสังคมใหญ่ ซึ่งมีวัฒนธรรมที่มีมาตรฐานสูงกว่า พวกที่มีวัฒนธรรมต่ำกว่าไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่สูงกว่าได้ จึงเกิดการขัดแย้งทางวัฒนธรรมทำให้กลุ่มชนที่วัฒนธรรมต่ำกว่านั้นมีพฤติกรรมฝ่าฝืนละเมิดกฎระเบียบและมาตรฐานของวัฒนธรรมที่สูงกว่า จนกลายเป็นการกระทำผิด ก่อความไม่สงบในสังคม ถ้าจะกล่าวให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือกลุ่มชนที่มาจากพื้นที่ที่มีการศึกษาดำ ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ยากจน มีอาชีพใช้แรงงานรายได้ต่ำ สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ดี หรืออพยพมาจากชนบทที่ห่างไกลความเจริญจะไม่อาจปรับพฤติกรรมให้เข้ากับวัฒนธรรมของสังคมที่เจริญสูงอย่างในเมืองหลวงได้ หรือกรณีที่เกิดขึ้นในอเมริกา ซึ่งมีการขัดแย้งทางวัฒนธรรมระหว่างพวกผิวดำ พวกเม็กซิกัน ลาตินอเมริกา หรือพวกผู้ลี้ภัยอพยพ ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดในเมืองใหญ่ มักเกิดปัญหาความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอยู่เสมอ ซึ่งจะนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม

เช่นกรณีตัวอย่างที่เกิดขึ้นเพราะความขัดแย้งไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมมาตรฐานได้ คือ

มีชายคนหนึ่งอพยพครอบครัวมาจากเกาะซิริลี มาตั้งรกรากอยู่ในรัฐนิวเจอร์ซีย์อเมริกา ได้ถูกจับฐานฆ่าเด็กหนุ่มอายุ 16 ปีตาย เพราะเด็กหนุ่มคนนั้นล่องตวงถูกสาวของเขาไป เมื่อถูกตำรวจจับได้เขาแสดงความประหลาดใจอย่างมากว่าทำไมตำรวจต้องมาจับเขาลงโทษ เพราะความจริงแล้วเขานำเด็กหนุ่มคนนั้น ไปเพื่อเป็นการรักษาเกียรติแห่งตระกูลของเขา ตามที่พวกเขา (ที่อยู่บนเกาะซิริลี) ได้เคยถือปฏิบัติสืบต่อกันมา การกระทำของเขาถือว่าถูกต้องตาม วัฒนธรรมดั้งเดิมตามภูมิตำนานของเขา

นักอาชญาวิทยาได้วิเคราะห์กรณีนี้ว่า ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมหรือการละเมิดแนวประเพณีของวัฒนธรรม หรือการกระทำผิด อาจเกิดขึ้นได้เพราะบุคคลยังยึดถือแนวประเพณีตามวัฒนธรรมเดิมของกลุ่มคนเนื่องจากยังไม่อาจปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมมาตรฐานได้

Sellin สรุปว่า ความขัดแย้งดังกล่าวจะประทุเกิดเป็นเรื่องขึ้นเมื่อ

1. เมื่อแนวประตูดิเกิดกระทบกันในเขตแดนของวัฒนธรรมที่อยู่ติดกัน ตัวอย่างเช่น บริเวณที่ติดต่อกันของชุมชนแออัด กับบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้มีมาตรฐานการครองชีพสูงมักจะเกิดการลักขโมยและมีการกระทบกระทั่งกันอยู่เสมอ

2. เมื่อกฎหมายของวัฒนธรรมหนึ่งเข้าไปครอบงำอาณาเขตของอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

3. เมื่อสมาชิกของวัฒนธรรมหนึ่งอพยพเข้าไปอยู่ในเขตของอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

Sellin กล่าวว่า การขัดแย้งทางวัฒนธรรมมีหลายแง่ เช่น ความขัดแย้งในกลุ่มวัฒนธรรมเดียวกัน และความขัดแย้งของกลุ่มวัฒนธรรมที่ต่างกัน

ความขัดแย้งของกลุ่มวัฒนธรรมเดียวกันเกิดจากผลของการพัฒนาทางสังคมและเทคโนโลยี ตลอดจนมาตรฐานการครองชีพไม่ทัดเทียมกัน ทำให้เกิดแตกแยกแบ่งเป็นกลุ่มย่อยต่าง ๆ ที่มีค่านิยมแตกต่างกันไป ซึ่งอาจทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น และเป็นสาเหตุให้เกิดอาชญากรรมได้

6. ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Sub-Culture Theory)

ทฤษฎีวัฒนธรรมรองหรือวัฒนธรรมย่อยนี้เป็นแนวคิดของ อัลเบิร์ต โคเฮน (Albert K. Cohen) เขาได้ตั้งทฤษฎีขึ้น โคเฮนอธิบายว่า "วัฒนธรรมย่อยของบุคคลที่กระทำผิดนั้นเกิดขึ้นภายในวัฒนธรรมของสังคม" วัฒนธรรมย่อยหรือวัฒนธรรมรองเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับวัฒนธรรมใหญ่ ส่วนมากผู้กระทำผิดมักจะยึดถือวัฒนธรรมย่อยของตนเองเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่าวัฒนธรรมนั้นจะมีลักษณะมุ่งร้าย ผิดกฎหมายและปฏิเสธวัฒนธรรมใหญ่

เช่นวัฒนธรรมย่อยของพวกนักเรียนวัยรุ่นที่ชอบยกพวกตีกันระหว่างโรงเรียน หรือวัฒนธรรมย่อยของพวกแก๊งรถซิ่ง มอเตอร์ไซด์ที่เสี่ยงคังสนั่น พวกนี้จะประพฤติตนตามแบบแนวของกลุ่มคน โดยไม่สนใจว่าจะเป็นการทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคม เพราะพวกนี้ไม่ยอมรับ กฎ ระเบียบ และกฎหมายของสังคมส่วนรวม

7. ทฤษฎีวัฒนธรรมของชนชั้นต่ำ (THEORY OF LOW CLASS CULTURE)

วอลเตอร์ มิลเลอร์ (Walter B. Miller) เป็นนักสังคมวิทยาที่ได้อธิบายลักษณะของวัฒนธรรมของกลุ่มชนในสังคมที่มีฐานะ การครองชีพต่ำ การศึกษาค่ำ หรือเป็นชนชั้นต่ำกว่าระดับกลาง Miller อธิบายว่าในสังคมของคนชั้นต่ำหรือสลัมนั้น พวกเขาจะมั่วสุมกันเป็นแก๊ง และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอันขัดกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีงามของสังคม พวกเขามีแนวประพฤติดตามแบบแนวของกลุ่ม ของแก๊ง มีพฤติกรรมเป็นนักเลง อวดเบ่งทำได้ ไม่มีงานเป็นหลักแหล่ง รับจ้างทำได้ทุกอย่าง และชอบทำอะไรแปลกให้เป็นจุดสนใจแก่คนอื่น

นักจิตวิทยาวิเคราะห์ว่า การที่คนชั้นต่ำมีแบบแนวประพฤติดตามวัฒนธรรมของคนก็เพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมกันทางสังคมที่เขาถูกกีดกันอยู่ เขาไม่สามารถเข้ากับกลุ่มชนในสังคมชั้นสูงและชั้นกลางได้อย่างเสมอภาค พวกนี้เป็นพวกที่สร้างปัญหาให้แก่สังคมมาก

8. ทฤษฎีตราหน้า

จุดกำเนิดของกลุ่มทฤษฎีตราหน้า สามารถสืบสาวไปได้ถึงผลงานการเขียนของ แฟรงค์ แทนเนนบาม (Frank Tannenbaum, 1983) ท่านผู้นี้เป็นนักอาชญาวิทยาที่ริเริ่มใช้คำว่า "การระบายสีสรรแก่ความชั่วร้าย (dramatization of evil) เพื่ออธิบายพฤติกรรมของอาชญากร แทนเนนบามอธิบายว่า สาเหตุสำคัญของทฤษฎีตราหน้านี้ว่า "แม้พฤติกรรมอาชญากรจะเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย แต่ที่ร้ายยิ่งกว่าคือการที่สังคมพยายามผลักดันให้อาชญากรลดต่ำลึกลงไปในทางที่ผิดเป็นภัยแก่สังคมมากยิ่งขึ้น โดยไม่ยอมเปิดโอกาสให้บุคคลที่ประพฤติดผิดกลับตัวเป็นคนดี

ทฤษฎีตราหน้าชี้ให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบโต้ของสังคมที่มีต่อบุคคลที่กระทำผิด ที่แสดงออกมาในแง่ลบได้แก่ การรังเกียจ ถูกเหยียดหยาม ไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ไม่ให้ออกไปทำงานผิดกรรมต่าง ๆ ในทางลบที่สังคมแสดงต่อผู้กระทำผิด (แม้ว่าผู้กระทำผิดจะได้รับโทษไปแล้วก็ตาม) เหล่านี้ เรียกว่า สังคม "ตรา" แก่ผู้กระทำผิด

กิบส์ (Gibbs, 1968) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการตราหน้าว่า "ในความเป็นจริงแล้วยังมีพฤติกรรมอาชญากรที่แฝงอยู่ในสังคมอีกมากพวกนี้ได้แก่ผู้กระทำผิด "ก่อนอาชญากรรมที่ยังไม่ถูกจับได้ แฝงอยู่ในคราบของพลเมืองดีในสังคมและพวกนี้ก็จะรอดพ้นจากการถูกสังคม"ตราหน้า" และที่ร้ายยิ่งกว่านั้นคือ พวกพฤติกรรมอาชญากรแฝงนี้ หลายคนที่สังคมยังให้การนับหน้าถือตา ยกย่อง และพวกนี้ก็ยังแสเสงร่วมปฏิบัติการ "ตราหน้า" แก่ผู้กระทำผิดด้วย

นักอาชญาวิทยาต่างมีความเห็นว่า การปฏิบัติการตราหน้าแก่ผู้กระทำผิด หรือผู้ที่เคยกระทำผิดไม่เป็นผลดีเลย มีแต่จะเกิดผลร้ายคือเสมือนผลักผู้กระทำผิดให้ลงเหว ทำให้เขายิ่งถลำตัวไปในทางชั่วมากยิ่งขึ้น แม้จะกลับตัวเป็นคนดีแล้ว สังคมก็ไม่ยอมรับ พวกเขาจึงไม่มีทางเลือก ไม่มีโอกาสอีกต่อไป ซึ่งพฤติการณ์ตรานานี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำซาก และยังทำให้ผู้กระทำผิดก่อนอาชญากรรมที่มีความรุนแรงทวีขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยนับเป็นภัยร้ายแรงแก่สังคม

บทที่ 4

ปัญหาสังคมที่นำไปสู่อาชญากรรม

ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ล้วนมีผลที่ทำให้เกิดอาชญากรรมได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมปัญหาสังคมที่สำคัญอันจะนำไปสู่การเกิดอาชญากรรมนั้นพอสรุป ได้แก่

1. การกระทำผิดของเด็ก
2. ความยากจน
3. การติดยาเสพติด
4. การค้าประเวณี
5. การติดสุรา
6. การติดการพนัน
7. การจรจัดขอทาน

1. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (Juvenile Delinquency)

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของชาติเป็นอนาคตของชาติหากเด็กประพฤติตนเป็นคนดีก็จะเป็นพลเมืองดีของชาติในอนาคต หากเด็กมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางไม่ดีก็จะนำไปสู่การทำความผิดและประกอบอาชญากรรม กลายเป็นผู้ก่อให้เกิดปัญหาสังคมเป็นภัยแก่สังคมและประเทศชาติ

ปัญหาเด็กและเยาวชนทำความผิด เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทุกสังคม อาชญากรรมจำนวนมากที่เป็นผลมาจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเพราะเด็กและเยาวชนมีจำนวนมากประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด ปัญหาดังกล่าวจึงมีความสำคัญมากที่ต้องการแก้ไขโดยเร่งด่วน เพราะหากปล่อยไว้ก็จะกลายเป็น "ไม้แก็" คัดยาก การกระทำผิดก็จะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยตามอายุและประสบการณ์ แก้ไขยากมาก ในที่สุดก็จะกลายเป็นอาชญากรในอนาคตเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชนจึงต้องการแก้ไขเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดให้กลับตัวเป็นคนดีต่อไป กฎหมายจึงให้ความคุ้มครองแก่เด็กและเยาวชนเป็นพิเศษมีวิธีการผ่อนผันบรรเทาโทษให้โอกาสกลับตัว โดยไม่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นอาชญากรรม (Crime) แต่ให้เรียกว่า "การกระทำผิดของเด็ก" และ ไม่ถือว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นอาชญากรหรือบุรุษอาชญากร (Criminal) แต่ให้เรียกว่า "เด็กกระทำผิด"

มาตรการที่ใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ก็ใช้วิธีการแก้ไขแทนการลงโทษ หลักการที่ใช้ปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนี้เป็นที่ยอมรับและใช้ทั่วกันทุกประเทศ โดยสหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิของเด็ก เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2502 ข้อ 2 ความว่า

"เด็กมีความสำคัญมาก จึงควรได้รับความคุ้มครองทางกฎหมาย ดังนั้น เมื่อเด็กกระทำผิดจึงไม่ควรถูกลงโทษแบบเดียวกับผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะเด็กกระทำผิดด้วยความไม่รู้เป็นปฐมด้วยไม่เจตนาหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือเป็นเพราะสภาพแวดล้อมและปัจจัยอื่น ๆ บีบบังคับ เช่น ความยากจนทำให้เด็กต้องลักขโมย คบเพื่อนชั่ว ถูกหลอกใช้ ถูกชักชวน ให้เสพยาเสพติดจนถูกจับในที่สุด เป็นต้น ดังนั้นจึงเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในปัจจุบันแล้วว่าความผิดที่เด็กทำนั้นแตกต่างกับความผิดที่ผู้ใหญ่ทำทั้งในแง่เจตนาและการกระทำ"

ในทางอาชญาวิทยา ถือว่าเด็กที่กระทำผิดมักเข้าใจว่าการกระทำนั้นเป็นที่ยอมรับ แม้ว่าการกระทำนั้นจะไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง เหตุนี้เองเด็กที่กระทำผิดจึงมิใช่เป็นแต่เพียงบุคคลที่ไม่รู้กฎหมายเท่านั้นแต่ยังเป็นผู้ที่ไม่รู้สำนึกในการกระทำด้วย ทั้งนี้เพราะสภาพวัยวุฒิและวุฒิภาวะของเด็กนั้นอ่อนทั้งในด้านความนึกคิดยับยั้งชั่งใจในการกระทำความคิดและไม่จัดเจนในการดำรงชีวิต

กล่าวคือ เด็กจะไม่มีความรู้สึกชอบในการกระทำใด ๆ ของตน เช่น ถ้าเด็กยกพวกตีกัน ทะเลาะวิวาทกันในที่สาธารณะ เช่น ปาระเบิดใส่กันตามท้องถนน หรือตีแทงกันบนรถเมล์ ฯลฯ เด็กก็มักจะเห็นว่า การกระทำของพวกเขาเป็นการกระทำโดยสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ไม่เกี่ยวกับคนอื่น (ทำไมตำรวจต้องมาจับกุม) เพราะเด็กไม่เข้าใจ ไม่สนใจว่าการยกพวกตีกันนั้นเป็นการทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม เป็นต้น

ในทางจิตวิทยาและสังคมวิทยา ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเป็นเพราะหลงผิดไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือด้วยความเบาปัญญาและความอ่อนแอทางจิตใจ ซึ่งอาจกล่อมเกล่าให้กลับตัวเป็นคนดีได้จึงไม่ควรใช้วิธีปฏิบัติต่อเขาเยี่ยงอาชญากร เพราะถ้าทำเช่นนั้น ก็เท่า

กับผลักดันให้เขายังด่าสติกลงไปสู่ทางชั่วร้าย จนไม่อาจกลับตัวได้ เมื่อเติบโตขึ้นก็จะกลายเป็น อาชญากรที่มีสันดานชั่วร้ายไปจริง ๆ

จากแนวความคิดดังกล่าว นานาอารยะประเทศจึงใช้วิธีปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่ กระทำผิดด้วยวิธีการที่แตกต่างไปจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ โดยการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่ กระทำผิดมุ่งไปในทางให้การสงเคราะห์อบรมแก้ไขแทนการลงโทษทางอาญา ได้มีการจัดตั้งศาล ในพิจารณาคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดแยกออกจากศาลธรรมดา บางประเทศเรียกว่า ศาลคดี เด็กและเยาวชน บางประเทศเรียกว่า ศาลครอบครัว หรือบางประเทศเรียกว่า ศาลเยาวชนและ ครอบครัว สำหรับประเทศไทยเดิมเรียกศาลคดีเด็กและเยาวชนต่อมาได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ประกาศในราชกิจจานุ เบกษา เล่มที่ 108 ตอนที่ 203 วันที่ 22 พฤศจิกายน พ.ศ.2534 ได้มีการยกเลิกศาลคดีเด็กและเยาวชน และจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวขึ้นแทน การจัดตั้งศาลเพื่อพิจารณาคดีที่เด็กหรือเยาวชน กระทำผิดมุ่งหวังที่จะให้เด็กได้รับการเลี้ยงดู ควบคุม และกวดขันทางวินัยเท่าที่จำเป็น ตาม ควรแก่กรณีโดยคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชนพร้อม ๆ กันไปกับการคำนึงถึง ความปลอดภัยของสังคม

การกระทำผิดของเด็กมีหลักการพิจารณาในแง่ของกฎหมายจะพิจารณาได้จากหลัก เณท์ 2 อย่างประกอบกันคือ

1.1 เกณฑ์อายุ

1.2 เกณฑ์การกระทำผิด

1.1 เกณฑ์อายุ⁹ พิจารณาดูตามเกณฑ์อายุของเด็กและเยาวชนซึ่งมีทั้งอายุขั้นต่ำที่จะถือ ว่าเด็กอายุขั้นต่ำเท่าใดจึงจะเริ่มมีความรับผิดชอบทางอาญา และเกณฑ์อายุขั้นสูงที่จะกำหนดว่าอายุพ้น เกณฑ์ขั้นสูงไปแล้วถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ใหญ่ซึ่งไม่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว

การกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงมีแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

ก. อายุขั้นต่ำ

เอเชียและตะวันออกไกล (จากเอกสารของสหประชาชาติ ค.ศ.1953, 1968)

พม่า, อินเดีย, ปากีสถาน อายุ 7 ปีลงมา ยังไม่มีความผิดทางอาญา

ซีลอน อายุ 8 ปีลงมา

ฟิลิปปินส์ อายุ 9 ปี ลงมาโดยไม่ต้องรับโทษทางอาญา
ญี่ปุ่น อายุ 14 ปี ลงมาโดยไม่ต้องรับโทษทางอาญา
ไทย อายุ 7 ปี ลงมายังไม่มีความผิดทางอาญา
อังกฤษ เดิมถืออายุ 8 ปี ลงมายังไม่มีความผิดทางอาญา เพราะสันนิษฐานเด็กขาดว่า
ยังไม่มีเจตนาร้าย ค่อมมาตั้งแต่ ค.ศ.1964 ได้เขยิบอายุ จากเดิม 8 ปีเป็น 10 ปี ลงมายังไม่มีความผิด
ทางอาญา

สหรัฐอเมริกา ถืออายุ 7 ปี ลงมายังไม่มีความผิดทางอาญา เพราะสันนิษฐานเด็กขาด
ว่ายังไม่มีเจตนาร้าย

ข. อายุชั้นสูง

เอเชียและตะวันออกไกล (เอกสารสหประชาชาติ ค.ศ.1968)

อายุ 20 ปี คือ ญี่ปุ่น, เกาหลี

อายุ 18 ปี คือ ไทย, จีน (ไต้หวัน), อินเดีย (เฉพาะหญิง), อินโดนีเซีย, อิหร่าน,

เวียดนามใต้

อายุ 17 ปี คือ มาเลเซีย

อายุ 16 ปี คือ ศรีลังกา, ฮังการี, อินเดีย (เฉพาะชาย), ปากีสถาน, ฟิลิปปินส์, สิงคโปร์
ยุโรปและออสเตรเลีย (จากเอกสารของสหประชาชาติ ค.ศ.1955)

อายุ 21 ปี คือ สวีเดน

อายุ 18 ปี คือ ประเทศส่วนมากของยุโรปและออสเตรเลีย

อายุ 17 ปี คือ กรีซ, โปแลนด์, อังกฤษ

อายุ 16 ปี คือ เบลเยียม, อิสราเอล

สหรัฐอเมริกา ถืออายุ 18 ปี ในมลรัฐส่วนมาก

1.2 เกณฑ์การกระทำผิด

การกระทำผิดของเด็กมิได้มีความหมายแคบ ๆ เฉพาะการกระทำผิดกฎหมายอาญา
เท่านั้นแต่ได้หมายรวมไปถึงการประพฤติที่ไม่สมควรกับวัยของเด็กด้วย อาจพิจารณาจากหลัก
เกณฑ์ดังนี้

1.2.1 เด็กกระทำผิดกฎหมายอาญาทั่วไป

1.2.2 เด็กกระทำผิดที่เป็นการกระทำผิดของเด็กโดยเฉพาะ หรือที่เรียกว่า เด็กที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับบรรทัดฐานทางสังคมหรือบรรทัดฐานทางการศึกษา ซึ่งความผิดเหล่านี้ถ้าผู้ใหญ่กระทำไม่ถือว่าเป็นความผิด เช่น การหลบหนีจากบ้าน การหนีโรงเรียนไม่เชื่อฟัง บิดา มารดา ประพฤติเสเพล, การประพฤติผิดศีลธรรม อาจเรียกเด็กประเภทนี้สั้น ๆ ว่า เด็ก ประพฤติผิด

1.2.3 เด็กไม่ได้กระทำผิดแต่เด็กนั้นมีลักษณะที่จำต้องได้รับการสงเคราะห์คุ้มครอง เช่น เด็กอานาตา เด็กจรจัดไม่มีที่อยู่อาศัย เด็กที่บิดามารดาทอดทิ้ง เด็กยากจนที่บิดามารดาไม่สามารถให้การเลี้ยงดูได้ ฯลฯ ซึ่งบรรดาเด็กเหล่านี้ ถ้าหากไม่ได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลืออาจจะกลายเป็นเด็กกระทำผิดได้

1.3 การดำเนินคดีอาญาในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวพ.ศ.2534 มาตรา 4 ได้ให้ความหมายของเด็กและเยาวชนไว้ดังนี้

"เด็ก" หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบสี่ปีบริบูรณ์

"เยาวชน" หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

ดังนั้นสำหรับประเทศไทยบุคคลที่จะถูกข้อหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดซึ่งมาสู่อำนาจการพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัวได้นั้น ต้องเป็นเด็กหรือเยาวชน ก็ต้องมีอายุเกินกว่า 7 ปีบริบูรณ์ และต้องมีอายุไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ในวันที่การกระทำผิดได้เกิดขึ้น

มีข้อน่าสังเกตเกี่ยวกับอายุของบุคคลที่กระทำความผิดซึ่งมาสู่อำนาจการพิพากษาของศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งกฎหมายประเทศต่าง ๆ บัญญัติไว้แตกต่างกัน เช่นถึงอายุขณะกระทำผิด ขณะฟ้องศาล หรือขณะศาลพิพากษา

ญี่ปุ่น บอมเบ ฟิลิปปินส์ กฎหมายให้ถือเอาอายุขณะกระทำผิดเป็นเกณฑ์ขึ้นศาลคดีเด็กฯ ไม่ว่าจะขณะถูกจับหรือถูกฟ้องจะอายุเกินหรือไม่ก็ตาม

สหรัฐ โดยทั่วไปถืออายุขณะกระทำผิดเป็นเกณฑ์แต่มีบางรัฐถือเกณฑ์อายุขณะฟ้องศาล

พม่า ศรีลังกา ปากีสถาน อินเดีย (ยกเว้นบอมเบ) กฎหมายบัญญัติว่าเมื่ออายุขณะขึ้นศาลคดีเด็กฯ ไม่เกิน ถ้าในวันที่ศาลพิพากษาอายุเกิน ศาลคดีเด็กฯ ก็หมดอำนาจชำระคดีชำระยังศาลธรรมดา

สำหรับประเทศไทยเดิมตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2494 อายุขึ้นศาลคดีเด็กฯ คืออายุขณะยื่นฟ้องต่อศาล คือเมื่ออายุอยู่ในอำนาจชำระของศาลคดีเด็กฯ ขณะฟ้องแล้ว ในชั้นพิจารณาและพิพากษาเมื่ออายุจะเกินศาลคดีเด็กฯ ก็ยังคงมีอำนาจชำระตลอดไป แต่หลังจากที่ได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2494 และได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 แทน ได้มีการเปลี่ยนหลักการในเรื่องอายุขึ้นศาลเยาวชนและครอบครัวใหม่ โดยให้ถืออายุในวันที่การกระทำผิดได้เกิดขึ้น ดังนั้นถ้าขณะกระทำผิด ผู้กระทำผิดยังมีอายุเป็นเด็กหรือเยาวชน แม้ในขณะที่ถูกจับหรือขณะศาลพิพากษาจะมีอายุพ้นจากการเป็นเยาวชนแล้วก็ตาม จะต้องได้รับการพิจารณาในศาลเยาวชนและครอบครัว

1.4 พฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโต อยากรู้อยากเห็น ชอบเลียนแบบและแสดงออก มีอารมณ์รุนแรง ไม่ค่อยมีความยับยั้งชั่งใจ อ่อนความรู้และด้อยประสบการณ์จึงอาจหลงผิด หรือถูกชักจูงใจไปในทางที่ผิดได้ง่าย โดยเฉพาะวัยรุ่น (เยาวชน) เป็นวัยเปลี่ยนจากเด็กสู่ผู้ใหญ่ นับเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตคืออาจเสียคนเสียอนาคตได้ง่ายกว่าช่วงอายุในวัยอื่น ซึ่งนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง คือ G. Stanley Hall ผู้ได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งวิชาวัยรุ่น กล่าวว่า "วัยรุ่น เป็นวัยแห่งพายุ" (Storm and Stress) เป็นวัยที่มีความต้องการและอารมณ์รุนแรง มีพลังมาก เนื่องจากร่างกายและจิตใจเปลี่ยนจากเด็กมาเป็นผู้ใหญ่อารมณ์จึงแปรปรวนและจิตใจไม่ปกติเกิดความขัดแย้งภายในจิตใจ ถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และนำไปสู่การกระทำผิดได้ง่าย

"พฤติกรรมเบี่ยงเบน" (Delinquency) คือความประพฤติที่ออกนอกกรอบนอกทางไปจากทำนองคลองธรรมที่ดี (บรรทัดฐาน) ของสังคม ซึ่งถ้าทำสะสมนานเข้าก็จะทำให้อาชญากรรมได้ในที่สุด

สาเหตุที่บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน นั้นเป็นผลมาจากการมีบุคลิกภาพที่ไม่ดี (ผิดปกติ) โดยเริ่มสั่งสมมาตั้งแต่วัยเยาว์

นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยา ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพไว้ต่าง ๆ กัน

สรุปได้ว่า "บุคลิกภาพ" คือ "ลักษณะเฉพาะ (ประจำตัว) ของแต่ละบุคคล ซึ่งรวมเอาลักษณะนิสัย จิตใจ ความรู้สึก นึกคิด อารมณ์ และประสบการณ์ที่ได้รับและสั่งสมมาตั้งแต่วัยเยาว์ ซึ่งจะแสดงออกมาเป็นบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ๆ"

สรุปคือ

ธรรมชาติดั้งเดิม + สิ่งแวดล้อม + ประสบการณ์ -----> บุคลิกภาพ

- ธรรมชาติดั้งเดิม หมายถึง ลักษณะร่างกาย จิตใจ ที่มีมาแต่กำเนิดที่บุคคลนั้นได้รับถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ (=กรรมพันธุ์)

- สิ่งแวดล้อม หมายถึง ภาวะการณ์และบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดมาตั้งแต่เกิด ได้แก่ พ่อแม่ ครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู เพื่อน โรงเรียน และสังคมที่หล่อหลอมมาแต่วัยเยาว์จนโต

- ประสบการณ์ หมายถึง เหตุการณ์และสภาพแวดล้อมที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของบุคคล สิ่งต่าง ๆ ที่ต้องเผชิญและสิ่งเร้าสิ่งกระตุ้นสิ่งที่ทำให้สับสนข้องใจขัดแย้งใจต่าง ๆ เป็นต้น

บุคลิกภาพ + สถานการณ์ -----> พฤติกรรม

บุคลิกภาพที่ไม่ดี (ผิดปกติ) + สถานการณ์ -----> พฤติกรรมเบี่ยงเบน----->การกระทำ

ผิด

- สถานการณ์ หมายถึง สภาพการณ์ในขณะนั้นที่บุคคลเผชิญอยู่

- พฤติกรรม หมายถึง ความประพฤติที่แต่ละบุคคลแสดงออกมา

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดหรือก่ออาชญากรรม เริ่มจากการมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติ (อันเป็นผลมาจากพันธุกรรมและการอบรมเลี้ยงดู และสภาพแวดล้อมตั้งแต่วัยเยาว์) ทำให้เด็กและเยาวชนนั้นมีการแสดงออก มีความประพฤติที่ไม่ดีคือพฤติกรรมเบี่ยงเบน เมื่อสะสมมีมากขึ้นและ

CI 1111 (104 440) 1000 11

หากสถานการณ์เอื้ออำนวย หรือมีการชักนำไปในทางไม่ดี ก็จะเกิดการกระทำผิดและอาชญากรรม

1.5 สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีสาเหตุมาจากปัจจัยต่าง ๆ มากมายซึ่งในที่นี้จะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก

1.5.1 ปัจจัยภายใน คือปัจจัยที่เป็นสาเหตุมาจากตัวของเด็กและเยาวชน ได้แก่ สาเหตุด้านชีวภาพและด้านจิตใจ

1.5.1.1 สาเหตุด้านชีวภาพ คือความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ความบกพร่องของสมอง หรือต่อมต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นโดยกำเนิดทางกรรมพันธุ์ หรือเกิดจากโรคหรือถูกทำร้ายอุบัติเหตุต่าง ๆ เป็นต้น

1.5.1.2 สาเหตุด้านจิตใจ คือความบกพร่องทางจิตใจ เช่น จิตผิดปกติ มีความวิตกกังวล ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และแสดงออกมาในลักษณะบุคลิกภาพที่ผิดปกติ ความบกพร่องทางจิตใจนี้อาจมีสาเหตุมาแต่กำเนิดโดยกรรมพันธุ์ หรือจากการอบรมเลี้ยงดู หรือเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงในชีวิต ฯลฯ สาเหตุทั้งหลายเหล่านี้ทำให้เด็กและเยาวชนมีความบีบคั้น กัดเคี้ยวในใจ จนกลายเป็นเก็บกด ถดถอยหรือเป็นแรงขับที่จะแสดงออกมา ในพฤติกรรมที่รุนแรง เป็นต้น

จากการศึกษาทางจิตเวช พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางอาญา ส่วนใหญ่ มีสาเหตุมาจากด้านจิตใจและอารมณ์เป็นสำคัญ คือมีพื้นเพของอารมณ์ไม่ปกติ แปรปรวน หว่นไหวง่าย หุนหัน พุ่งพล่านรุนแรง ฯลฯ มีสภาพจิตใจที่อ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง ไม่มั่นคงหนักแน่น อคติในการยอมรับสภาพและเผชิญปัญหาเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือมีสภาวะจิตใจไม่สมดุลกับการเจริญเติบโตทางร่างกาย สภาพแวดล้อมและครอบครัว ทำให้เกิดความกดดัน บีบคั้นจิตใจเป็นเวลานาน จนทำให้มีบุคลิกภาพถดถอย รู้สึกต่ำต้อย มีปมด้อย หรือมีบุคลิกภาพก้าวร้าว ชอบความรุนแรง สิ่งต่าง ๆ อันมีผลร้ายต่อจิตใจจะถูกสั่งสมและหล่อหลอมผสมผสานรวมกัน จนกลายเป็นนิสัย สันดาน การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ง่าย เด็กและเยาวชนที่มีความบกพร่องทางจิตใจและบุคลิกภาพมาก ๆ เมื่อกระทำผิดแล้วถูกจับกุมส่งเข้า

สถานพินิจ พอเห็นกำหนดออกมา ก็มักจะกระทำผิดซ้ำอีกครั้ง มีบางรายกระทำผิดซ้ำมาถึง 17 ครั้ง
คือใช้ชีวิตส่วนใหญ่เข้า ๆ ออก ๆ ในสถานพินิจอยู่เป็นประจำ

1.5.2 ปัจจัยภายนอก หมายถึง สาเหตุจากภายนอกที่มีส่วนผลักดันหรือชี้นำ
ให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด คือสาเหตุทางสิ่งแวดล้อมและสังคมซึ่งถือว่าเป็นสาเหตุที่สำคัญที่
สุด อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ประการคือด้านครอบครัว การศึกษา เพื่อน และชุมชนละแวกบ้าน (หรือ
สภาพแวดล้อม)

1.5.2.1 สิ่งแวดล้อมทางด้านครอบครัว

บ้านและครอบครัวเป็นสังคมแห่งแรกของมนุษย์ และเพื่อนที่ดี
ที่สุดก็คือบิดามารดา ดังนั้น สภาพครอบครัวและบิดามารดาของเด็กจึงถือว่าเป็นสังคมแห่งแรกที่
มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด และสามารถจะควบคุมดูแลปั้นให้เด็กที่เติบโตขึ้นมีบุคลิกภาพอย่างไร

ครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการปรับตัวทางสังคมของ
เด็ก อันมีผลโดยตรงต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก ครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกในการ
สร้างนิสัย ความคิดความเชื่อ ค่านิยมและทัศนคติ การมองโลกทั้งแง่บวกและแง่ลบของเด็ก

โดยปกติครอบครัวที่เป็นปกติสุขย่อมจะทำให้สมาชิกใน
ครอบครัว มีสุขภาพจิตดีดังคำกล่าวของนักจิตวิทยาที่ว่า "สุขภาพจิตดีเริ่มที่บ้าน" เมื่อบุคคล
มีสุขภาพจิตดี ก็มีผลทำให้บุคลิกภาพดีด้วยนับเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวมิให้บุคคลกระทำผิดได้ง่าย

ในทางตรงข้าม หากครอบครัวไม่ปกติสุข สมาชิกในครอบครัว
ก็มีสุขภาพจิตไม่ดี (ผิดปกติ) เป็นผลทำให้บุคลิกภาพไม่ดี นำไปสู่การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และ
กลายเป็นการกระทำผิดในที่สุด

จากการศึกษารวบรวมว่า ปัญหาสังคมที่สำคัญได้แก่ ปัญหา
การกระทำผิดของเด็กปัญหาสุขภาพจิต และปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ล้วนมีรากฐานสาเหตุมาจาก
ครอบครัวที่ไม่ปกติสุขเป็นส่วนใหญ่

ครอบครัวที่ไม่ปกติสุขนั้น นักจิตวิทยาและสังคมวิทยาเรียกว่า
สภาพ "บ้านแตก" (Broken Home) คือครอบครัวที่ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีปัญหา
การแตกแยกภายในครอบครัว ได้แก่ บิดามารดาตาย หย่าร้าง เลิกละทิ้งกันไป หรือทะเลาะวิวาททุบ
ตีเสมอกัน ขาดความอบอุ่นในครอบครัว สร้างความกดดัน คับข้องใจ ปีบคั้นจิตใจแก่เด็ก จากการ

ศึกษาวิจัย พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร้อยละ 90 มาจากครอบครัวที่มีสภาพ "บ้านแตก"

นอกจากนี้ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งของครอบครัวที่ไม่ปกติสุข คือปัญหาความยากจน ซึ่งเป็นเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดสูง จากการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือก่ออาชญากรรมพื้นฐานคือ ถัก ว่าง ชิง ปล้น นั้น ร้อยละ 80 มาจากครอบครัวที่มีปัญหาความยากจน

ถ้าจะกล่าวถึงความสำคัญของครอบครัวก็อาจจะกล่าวโดยสรุปได้ว่า ครอบครัวเป็นสังคมแห่งแรกของเด็ก ซึ่งเด็กมีความรู้สึกที่ตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนี้ และมีความผูกพันอย่างใกล้ชิดที่สุดที่เด็กได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้รู้จักผิดชอบชั่วดี และหน้าที่ของตน ในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม จะเห็นได้ว่า เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูมาในครอบครัวเช่นใด เด็กก็จะได้รับอิทธิพลทางด้านความประพฤติและทัศนคติอย่างเดียวกับครอบครัวนั้น เช่น เด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่ขาดระเบียบ เมื่อเด็กโตขึ้นก็จะมี ความประพฤติไปในทางคล้อยตามคือเป็นคนขาดระเบียบไปด้วย ในกรณีที่เด็กต้องการความรักความอบอุ่นและความเมตตาจากบิดามารคาก็เช่นกัน ถือว่าเป็นความต้องการทางใจตามธรรมชาติของเด็ก ถ้าเด็กได้รับการตอบสนองจากบิดามารดา เด็กก็จะเป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทางจิตใจ ใจดีและอารมณ์ของเด็กจะปกติเมื่อโตขึ้นจะรู้จักควบคุมอารมณ์ มีความโอปอ้ออมอารี เห็นใจผู้อื่น รักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในทางตรงกันข้าม หากเด็กมิได้รับการสนองตอบในด้านความรักใคร่เมตตาจากบิดามารดา หรือบิดามารดาให้ความรักใคร่เด็กไม่เพียงพอเมื่อเด็กโตขึ้น เด็กจะมีความไม่ปกติทางใจติดมาด้วย สิ่งนี้เองจะทำให้เด็กไม่รู้จักรักใคร่ และมองคนอื่นเป็นศัตรูไปหมด ซึ่งเราเรียกบุคลิกนี้ว่าเป็นปฏิกิริยาต่อสังคม ในกรณีที่เด็กมิได้รับความรักจากบิดามารดาเพียงพอเด็กจะเบื่อบ้านและจะหันเหไปเข้ากลุ่มกับบุคคลที่ยอมรับตนเข้าไว้ ซึ่งอาจชวนกันประกอบอาชญากรรมในที่สุด ครอบครัวจึงเป็นสถาบันที่สำคัญยิ่งในอันที่จะหล่อหลอมให้เด็กมีร่างกายและจิตใจอันแข็งแรงสมบูรณ์

1.5.2.2 สิ่งแวดล้อมทางด้านละแวกบ้านและชุมชน

สภาพของสังคมและวัฒนธรรมของละแวกบ้านมีอิทธิพลต่อความประพฤติของเด็กที่อยู่ในละแวกบ้านนั้นมากที่สุด ดังจะเห็นได้ว่าชุมชนที่มีความประพฤติและวัฒนธรรมไปในทางดีแล้ว บุคคลในชุมชนนั้นก็มักมีความประพฤติไปในทางเดียวกัน มิฉะนั้นก็จะเข้าอยู่รวมกลุ่มกับเขาไม่ได้ แต่ก็มีข้อสังเกตว่า สิ่งแวดล้อมนี้มีผลกระทบต่อบุคคล

แต่ละคนไม่เท่ากัน สุดแต่บุคลิกภาพของบุคคลที่ได้รับการหล่อหลอมมาจากครอบครัวเป็นสำคัญ แต่อย่างไรก็ดีสิ่งแวดล้อมทางด้านละแวกบ้านและชุมชนก็มีอิทธิพลต่อบุคคลในชุมชนนั้นอยู่มาก ดังคำกล่าวที่ว่า "เข้าฝูงหงษ์ก็เป็นหงษ์ เข้าฝูงกาาก็เป็นกา" แสดงว่ามนุษย์เราจะต้องปรับปรุงตัวเอง อยู่ทุกขณะเพื่อที่จะให้มีความประพฤติเข้ากันได้กับความประพฤติของบุคคลส่วนใหญ่ในชุมชน นั้น และชุมชนก็มีอำนาจเหนือแต่บุคคลแต่ละคนที่จะให้มีความประพฤติดี ในลักษณะคล้ายตามที่ เรียกว่าพวกมากลากไป ถ้าบุคคลใดมีความประพฤติเป็นไปในทางผิดความรู้สึกรู้สึกของชนกลุ่ม ใหญ่ หรือไม่ปรับปรุงความประพฤติของตนเองให้มีลักษณะคล้ายตามก็จะอยู่ในกลุ่มชนนั้นไม่ได้ เด็กที่เกิดและเจริญเติบโตขึ้นมาในละแวกบ้านที่มีสิ่งแวดล้อมไม่ดี จึงมีโอกาสรับเอาสิ่งไม่ดีเข้าไป ในบุคลิกภาพได้มาก

โดยทั่วไปเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มี ปัญหาขาดความสุข เด็กจึงใช้ชีวิตอยู่นอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน โดยมีผู้คุม เตรีอเตรไปตามกลุ่ม แก๊ง ตามแหล่งมั่วสุมทางอบายมุขต่าง ๆ เสพของมีนเมา และสารเสพติดต่าง ๆ ดังนั้นสาเหตุที่ สำคัญประการหนึ่งที่ชักนำเด็กและเยาวชนให้กระทำผิดได้ง่ายขึ้นคือสภาพแวดล้อม

1.5.2.4 สื่อสารมวลชน สื่อสารมวลชนในปัจจุบันได้แก่หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสืออ่านเล่น นับว่ามีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กอยู่มากที่ เดียว แม้จะมีสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กโดยตรงก็ตาม แต่ก็เป็ผลทางอ้อมที่โน้มน้าว จิตใจและทัศนคติของเด็กให้เห็นผิดเป็นชอบได้ สัจจะตัญญาของเด็กนั้นชอบเลียนแบบอยู่แล้ว เมื่อได้ตัวอย่างจากภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือหนังสืออ่านเล่นก็เก็บเอาไปเลียนแบบ หนังสือพิมพ์ บางชนิดมุ่งแต่จะเร้าความสนใจผู้อ่านจึงเลือกแต่เรื่องอาชญากรรมบ้าง ความผิดเกี่ยวกับเพศบ้าง หรือแสดงรูปอันขัดต่อศีลธรรมอันดี บางครั้งก็ลงข่าวเกินต่อความเป็นจริง จนเด็กอาจประทับใจ ในตัวผู้ร้ายว่ามีความเก่งกาจ บางเรื่องก็ลงรายละเอียดแห่งวิธีประกอบอาชญากรรม กลายเป็นการ ชี้ช่องให้อาชญากรคนอื่น ๆ ไป

ในกรณีภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสืออ่านเล่น การแพร่ภาพ เสียงและความคิดของสื่อมวลชนเหล่านี้ มีทั้งผลดีและผลร้าย ผลดีก็คือให้ความบันเทิงเบิกบานใจ ส่วนผลร้ายนั้นก็ถือเป็นตัวอย่างที่เลวร้ายต่อเด็กวัยรุ่นในเรื่องผิดศีลธรรมและการประกอบอาชญา กรรมเพราะเด็กวัยรุ่นที่อ่อนต่อความนึกคิดในทางผิดชอบชั่วดี ย่อมจะเอาอย่างการกระทำนั้น ๆ และรับเอาความนิยมที่ผิด ๆ เข้าไว้

2. ปัญหาความยากจน

ปัญหาความยากจน เป็นสาเหตุมูลฐานที่ทำให้เกิดปัญหาสังคมที่สำคัญต่าง ๆ หลายประการ ปัญหาความยากจนมีส่วนผลักดันอย่างสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาสภาพบ้านแตก นำไปสู่การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งหลายที่มีสาเหตุสำคัญมาจากความยากจน นอกจากนี้ ปัญหาความยากจนยังนำไปสู่ปัญหาการค้าประเวณี การค้ายาเสพติด การเล่นการพนันเพื่อหวังรวยทางลัด รวมทั้งปัญหาการจรจัดขอทาน และแหล่งเสื่อมโทรมต่าง ๆ

ความยากจนทำให้เกิดปัญหาร้ายแรงต่าง ๆ แก่สังคม ทั้งทางตรงและทางอ้อม จึงนับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สุดปัญหาหนึ่งของสังคมอันนำไปสู่การเกิดอาชญากรรม

จากการศึกษาสำรวจพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจน มีการศึกษาดำ มีรายได้น้อย ไม่มีอาชีพที่แน่นอน และอาชญากรรมที่เด็กพวกนี้ก่อจะเกิดในเขตยากจนของเมืองใหญ่ ๆ มากที่สุด

อย่างไรก็ตาม จิตชั้นของความยากจนนี้วัดได้ยาก ขึ้นอยู่กับความพอดีของแต่ละบุคคลด้วย กล่าวคือ ผู้มีรายได้น้อยที่จัดว่ายากจน หากมีน้อยใช้น้อยก็จะไม่ประกอบอาชญากรรม ส่วนผู้มีรายได้มากแต่ยังไม่รู้จักพอยังอยากได้สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นอีกเรื่อย ก็จะไปประกอบอาชญากรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนขาดหรืออยากได้ ด้วยเหตุดังกล่าว Lady Wootton นักสังคมสงเคราะห์และนักอาชญาวิทยาสมัยใหม่ชาวอังกฤษ จึงให้ความเห็นที่น่าสนใจไว้ว่า "การจะตัดสินว่าความยากจนมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมชาติเดียวก็อาจกล่าวไม่ได้เต็มทีนัก เพราะจิตชั้นความยากจนของแต่ละบุคคลนั้นวัดกันได้ยาก" เนื่องจากมีอาชญากรอีกจำนวนไม่น้อยที่มีฐานะดี การศึกษาดี และมีอาชีพที่มั่นคง แต่ก็ยังก่ออาชญากรรม

3. ปัญหายาเสพติด (Drug Addiction)

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดปัญหาหนึ่งนำไปสู่การเกิดอาชญากรรม เพราะยาเสพติดให้โทษสามารถบ่อนทำลายชีวิตมนุษย์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำลายทรัพย์สิน ทำลายอนาคต ก่อให้เกิดความไม่ปกติสุขแก่ครอบครัวและสังคมส่วนรวม นับเป็นภัยร้ายแรงต่อประเทศชาติ

ปัญหาสุขภาพจิตในประเทศไทย เป็นปัญหาเรื้อรังมานานนับร้อยปี มีการพัฒนาและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ โดยการแพร่ระบาดไปสู่เด็กและเยาวชน ในหมู่นักเรียน นักศึกษาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือยาเสพติดยังนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมและปัญหาสังคมอื่น ๆ อีกมาก

ในสมัยก่อนยาเสพติดที่คนคิดคือฝิ่นและกัญชา แต่ต่อมาสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการพัฒนาการนำฝิ่นมาผลิตเป็นยาเสพติดชนิดร้ายแรงยิ่งกว่าฝิ่นหลายเท่า คือ เฮโรอีน มอร์ฟีน โทเคน ยาอี ยาบ้า ฯลฯ

กฎหมายที่ใช้เกี่ยวกับยาเสพติดในปัจจุบันของเมืองไทยค่อนข้างมีอุปสรรคในการบังคับใช้ เพราะไม่อาจครอบคลุมไปถึงยาเสพติดที่มาในรูปแบบต่าง ๆ และสารระเหยต่าง ๆ โดยเฉพาะในปัจจุบันมีสารเสพติดที่ร้ายแรงซึ่งมีเด็กและเยาวชนนิยมเสพยาติดกันอย่างแพร่หลายเพราะราคาถูก หาซื้อง่าย พกพาง่ายและไม่ผิดกฎหมาย นั่นคือ "สารระเหย" ต่าง ๆ ได้แก่ ทินเนอร์ แล็กเกอร์ กาว น้ำยาล้างเล็บ น้ำยาลบคำผิด น้ำมันเบนซิน ฯลฯ

จากการศึกษาวิจัยพบว่า สารระเหยต่าง ๆ ดังกล่าวมีภัยร้ายแรงต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจของผู้เสพมากกว่าเฮโรอีน กล่าวคือ ผู้เสพติดเฮโรอีนยังมีโอกาสรักษาหายได้โดยสามารถบำรุงรักษาฟื้นฟูสุขภาพกายและใจให้กลับเป็นปกติได้

แต่ถ้าคิดสารระเหยแล้วรักษาให้หายเป็นปกติได้ยากมากกว่าถ้าติดนาน ๆ ก็ไม่อาจฟื้นคืนสุขภาพดีเป็นปกติได้ ทั้งนี้เพราะพิษของสารระเหยเข้าไปทำลายอวัยวะภายในและสมองของผู้เสพ แม้เลิกเสพแล้วอวัยวะที่ถูกพิษของสารระเหยทำลายก็ไม่อาจรักษาให้เป็นปกติดังเดิมได้ ที่สำคัญมากคือ พิษของสารระเหยจะเข้าไปทำลายเยื่อหุ้มสมอง ทำลายการรับรู้ทำให้เกิดจิตหลอน จิตผิดปกติ ปวดและหัวใจเสื่อม ทำให้โครโมโซมผิดปกติ ถ้ามีบุตรก็จะทำให้บุตรพิการผิดปกติ ถ้าติดนาน ๆ ทำให้เป็นหมันและหมดความรู้สึทางเพศ หากสูดเสพสารระเหยเข้าไปเต็มที่มาก ๆ อาจตายได้ในฉับพลัน หรือทำให้เกิดจิตหลอน ฆ่าตัวตายได้

เด็กและเยาวชนที่ติดสารระเหยจะมั่วสุมกันเสพ และมั่วสุมกันกระทำความผิดต่าง ๆ ได้ง่าย ในปัจจุบันเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดแล้วถูกจับได้ พบว่าส่วนใหญ่ติดสารระเหย ส่วนที่ยังไม่กระทำผิดก็จะมีอาการผิดปกติคือ เชื่องซึม ซิตเซียว คาลอย ไม่รับรู้ไม่สนใจสิ่งรอบตัวและถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย

ปัญหาการเสพติดสารระเหยนี้ เป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งเพราะแพร่ระบาดไปอย่างรวดเร็ว เพราะหาซื้อง่ายราคาถูก การควบคุมการขายสารระเหยเป็นไปค่อนข้างยาก

4. ปัญหาการค้าประเวณี (Prostitution)

การค้าประเวณี หรือการขายตัวของหญิงโสเภณีนั้น เป็นปัญหาสังคมที่มีอยู่ทุกสังคมและเป็นปัญหาที่มีมานานหลายพันปีแล้ว นับเป็นปัญหาที่อยู่คู่มาทุกสังคม เช่นเดียวกับปัญหาอาชญากรรม และเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่การเกิดอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การหลอกลวงหญิงมาค้าประเวณี การขายผู้หญิงข้ามประเทศ เป็นแหล่งมั่วสุมของพวกมิจฉาชีพ และเหล่าทรชนทั้งหลาย

แหล่งที่ทำการค้าประเวณี หรือที่เรียกว่าช่องโสเภณีนั้นมักจะพบว่านอกจากจะเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคแล้วยังเป็นที่รวมของการกระทำความคิดอื่น ๆ ด้วย เช่น เป็นช่องโง่ เป็นที่หลบซ่อนของอาชญากร และทรัพย์สินที่ลักมาได้ เป็นช่องการพนัน เป็นสถานที่จำหน่ายยาเสพติด และของหลอมนิยามี รวมถึงเป็นแหล่งที่ส่งเสริมการคอร์รัปชันของข้าราชการ นักการเมืองด้วยการค้าประเวณีโดยวิธีอื่นนอกจากช่องโสเภณี ก็คือทำเป็นสำนัก นางทางโทรศัพท์ นางบังเงาตามถนนหรืออาศัยผู้อื่นเป็นสื่อกลางในการติดต่อ สถิติจากการสำรวจแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงโสเภณีส่วนมากมักมีภาวะทางจิตบกพร่อง ช่องโสเภณีเป็นที่รวมของการกระทำผิดต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ถ้าไม่ควบคุมก็จะเกิดความเสื่อมทางศีลธรรม เป็นแหล่งแพร่โรคและแพร่หลายการกระทำผิดด้วย สมควรดำเนินการควบคุมโดยออกกฎหมายที่รัดกุมกว่า พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณี ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีอยู่เพื่อการควบคุมจะได้เป็น ไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ที่สำคัญที่ต้องควบคุมให้เข้มงวดขึ้นในปัจจุบัน เพราะการค้าประเวณีเป็นแหล่งแพร่ "โรคเอดส์" ซึ่งเป็นโรคที่ร้ายแรงและยังไม่อาจรักษาให้หายได้ ที่น่าเป็นห่วงอย่างมากในปัจจุบัน คือ การค้าประเวณีได้แพร่ไปสู่เด็กหญิงนักเรียน นักศึกษาในสถาบัน ซึ่งขายตัวหาเงินมาซื้อสิ่งของฟุ่มเฟือย ฟุ้งเฟ้อ ไปตามกระแสค่านิยมวัตถุที่มียี่ห้อดัง (Brand name) ราคาแพง

5. การติดสุรา (Alcoholism)

การติดสุราถือว่าเป็นอาการของโรคชนิดหนึ่ง เนื่องจากมีแอลกอฮอล์ในร่างกายมากเกินไป ทำให้สุขภาพและสมองเสื่อมโทรม ความเป็นอยู่ในสังคมเลวลง จนถึงหมดประสิทธิภาพในการทำงาน การติดสุรานี้ถือว่ามีผู้ป่วยเป็นปัญหาสังคมอย่างหนึ่ง และผู้เสพสุรายังเป็นปัญหาอาชญากรรมอีกด้วย สุราทำให้ผู้เสพขาดสติสัมปชัญญะขาดความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดที่ถูกที่ควร สุราเป็น

เครื่องข้อมใจให้ผู้เสพเกิดความกล้าที่จะทำความผิด จึงพบว่าผู้ที่กระทำผิดโดยฤทธิ์ของสุรานั้นมีอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะภัยบนท้องถนนซึ่งเกิดจากการขับรถขณะมีเมมาและการทำความผิดฐานประทุษร้ายต่อร่างกาย การแก้ปัญหานี้อาจจะกระทำได้โดยจัดตั้งคลินิกการรักษา หรือจัดตั้งเป็นสมาคมช่วยเหลือผู้ติดสุราขึ้นเพื่อให้การบำบัดรักษาเพราะการทิ้งไว้นอกจากจะนำความเสื่อมโทรมมาสู่ตนแล้ว ยังเป็นผลร้ายต่อครอบครัวของตนและสังคมด้วย

6. การติดการพนัน (Gambling)

การติดการพนันเป็นบ่อเกิดแห่งอาชญากรรมอื่น ๆ อีกหลายชนิด ประเภทต่าง ๆ ของการพนันก็เช่น ไพ่ ม้า ตลากินรวบ มวย ฉั่ว ไป ไฮโล ตู้ม้า ฯลฯ การพนันเป็นต้นเหตุแห่งความแตกแยกและการทะเลาะวิวาทและการประทุษร้ายต่อร่างกาย เพราะต่างฝ่ายต่างก็ใช้เทคนิคและชั้นเชิง เพื่อเอาชนะซึ่งกันและกัน ผู้หญิงบางคนอาจกลายเป็นผู้หญิงต่ำต่อน หรือโสเภณีแบบสมัครเล่นไปเพราะเสียการพนันเป็นต้นเหตุ เลยต้องคิดขายตัวเพื่อให้ได้เงินคืนมา การพนันนำผลร้ายมาสู่ครอบครัวทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงก็คือในกรณีเสียพนันก็คิดแก้ตัวอยากให้ได้เงินคืนมา บางคนแก้ตัวจนทรัพย์สินสมบัติหมดไป ครอบครัวต้องเดือดร้อนในด้านความเป็นอยู่ ผลร้ายทางอ้อมก็คือในกรณีบิดามารดาติดการพนัน บุตรข่มขืนไม่ได้รับการเอาใจใส่ หรือความรักใคร่อย่างเพียงพอจากบิดามารดา ขาดการอบรมปณิธานที่ดีแก่บุตร เป็นเหตุให้เด็กหันเหไปสู่การประกอบอาชญากรรมได้ บางคนติดการพนันจนเสียการเสีงานในตำแหน่งหน้าที่ที่ตนรับผิดชอบ ข้าราชการบางคนติดการพนันขนาดถึงกับเอาเงินหลวงไปเล่น หรือคอร์รัปชันเพื่อนำเงินไปเล่นการพนัน บุคคลที่ติดการพนันก็เร่ร่อนเดียวกับคนที่ติดยาเสพติด เมื่อไม่มีเงินเล่นการพนัน หรือซื้อยาเสพติดก็หันเข้าหาเงินโดยวิธีทำความผิด การติดการพนันจึงเป็นปัญหาสังคมที่นำไปสู่การประกอบอาชญากรรม

7. การจรจัดและขอทาน (Vagrancy and Begging)

การจรจัด หมายถึง การไม่มีที่อยู่อาศัย หรือมีที่อยู่อาศัยแต่ไม่เป็นหลักแหล่ง ผู้ถูกจับฐานจรจัดนั้นมีบุคคลหลายจำพวก เช่น โสเภณี นางบังเงา ผู้ที่ท่องเที่ยวไปขออาหารไป ขอทาน

วุฒิพรเร็วร้อน หมอขาดเรียน คนต่างดาว คนพเนจร คนเกียจคร้าน คนว่างงาน คนตาบอด คนพิการ
ไม่สมประกอบ คนที่หย่อนในทางความประพฤติ

การขอรทานนั้นหมายถึงการที่ขยขอเงินหรือสิ่งของจากบุคคลอื่น การขอรทานที่ผิด
กฎหมยนั้น หมยความเฉพะการขอที่สังกรรม์เกยเจ่านั้น

ปัญหาที่เกยข้องกับอาชญกรรมก็คือ คนจรจัดและขอรทานมักจะกระทำผิดอย่งอื่น
อีกด้วย เช่น เมาสุรา เสพยาเสพติดให้โทษ เป็นโสภณ และประทุษร้ายต่อทรัพย์ เป็นต้น

สรุป ปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้เป็นสาเหตุให้เกิดอาชญกรรมได้แต่ต้องขึ้นอย่งกับ
สภาพจิตใจและบุคลิกภาพของบุคคลที่จะเป็นควกำหนด และเป็นแรงผลักดันภายในให้บุคคล
กระทำผิด หรือเป็นแรงยับยั้งมิให้บุคคลกระทำผิด

นอกจากนี้ ปัญหาสังกรรม์ต่าง ๆ ที่เป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลกระทำผิดนั้น มิได้มีเพียง
ปัญหาหนึ่งปัญหาใดเท่านั้น แต่มีหลายปัญหาเป็นปัจจัยร่วมกัน

จากการศึกษาประวัติของผู้กระทำผิดพบว่า ส่วนใหญ่มิได้มีเหตุในการกระทำผิดมา
จากปัญหาใดปัญหาหนึ่งเพียงอย่งเดียว หากแต่ประกอบขึ้นจากปัญหาหลายอย่ง ซึ่งแต่ละคนได้
สังสมมาตลอดชีวิต กล่าวคือ ประสบกรรม์ที่ผ่านมจะปั้นบุคลิกภาพของบุคคลนั้นให้มีความ
ประพฤติทั้งในทางที่ดีและในทางที่ชั่ว และหากความประพฤติในทางชั่วพอกพูนมากขึ้น ก็อาจจะ
กระทำผิดขึ้นได้ถ้าไม่มีการแก้ไขตั้งแต่ต้นมือ ก็จะกลายเป็นอาชญกรไปในที่สุด